



Het snoeptrommeltje van opoe, gevuld met woorden

Beste lezers, zussen, nichten en neven,

Wie van jullie heeft nog het snoeptrommeltje van opoe gekend? Van opoe Van Eck, Mieke Jansen, een klein vrouweke met een goedlachse blik? Wie van jullie herinnert zich de sterke verhalen van de familie Van Eck?

Het is zo maar een idee, een idee om mijn herinneringen uit mijn kindertijd op te halen en in de vorm van woorden het trommeltje van opoe te vullen. De lezer proeft de smaken van de katjesdrop, pepermuntjes, kaneelsnoepjes of zuurtjes.

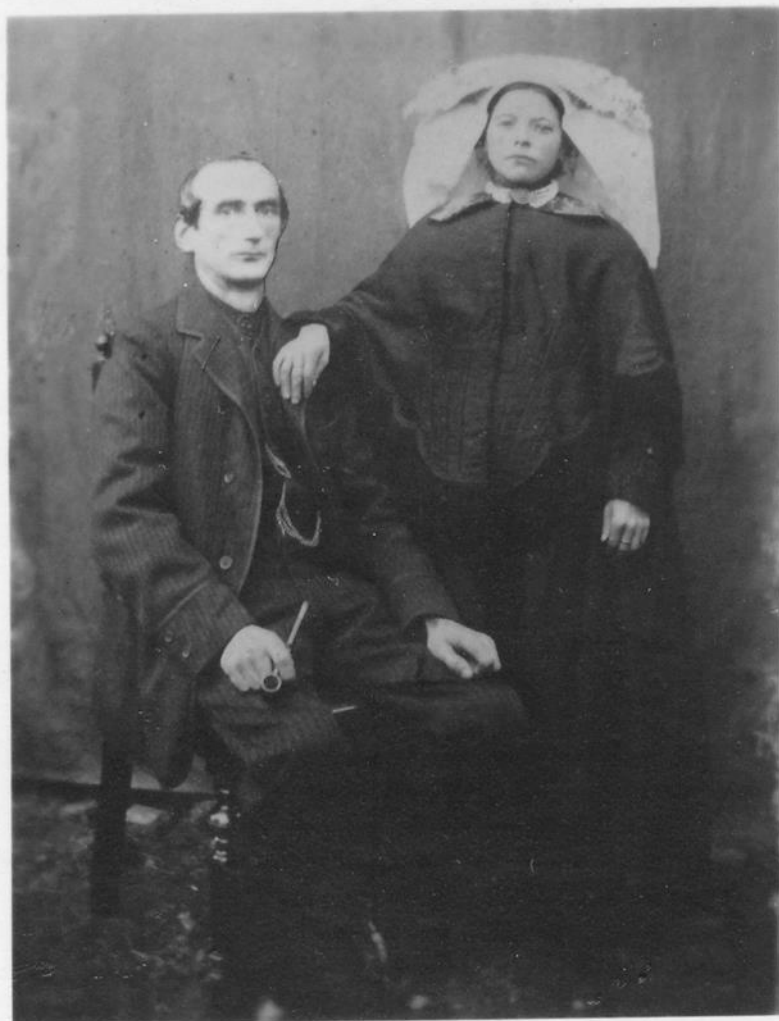
Verwacht geen schrijverstalent maar gewoon mooie herinneringen, vastgelegd in verhaaltjes. De vertellingen zijn geschreven op mijn rustmomenten, dus meestal in de vakantie. Een typerend karaktertrek van Van Eck-zijde, nog zoveel willen doen als pensionado, nog zoveel leuke dingen willen ondernemen, nog zoveel ideeën in het hoofd

Een van de kinderen van ooms en tantes heb ik benaderd om hun herinneringen te delen. Ton, Ton en Henny vertellen over hun vader, Henk memoreert zijn vader, Mariet haar moeder, Bart vertelt over ome Bert, Annie deelt haar gedachten over tante Berta en Henny over mijn moeder. En Tonny en Annie graven in hun geheugen, wat zij nog weten over opoe. Natuurlijk ontbreken enkele anekdotes en weetjes niet.

Verhalenvertellers, dank voor jullie creatieve bijdrage.

Veel leesplezier.

Tineke



†

IN MEMORIAM

ANTONIUS VAN ECK

en zijne echtgenote

MARIA JANSEN

Gedenk in uwe gebeden de ziel van zaliger

ANTONIUS VAN ECK

echtgenoot van

Maria Jansen

Zilveren jubilaris van de Aartsbroederschap
der H. Familie.

Geboren te Boekel 19 juli 1870, overleden te
Maria-Heide 16 december 1939, tijdig voorzien
van de H. Sacramenten der Stervenden.



Hij was een eenvoudig en oprecht man en
een die de Heer vreesde en zich van het kwade
terug hield.

Naar het woord der Schrift heeft hij den noes-
ten arbeid niet gehaat, maar dien beschouwd
als voortkomend uit de hand van God. Hij
hield zich aan de vermaning van St. Paulus:
hij beminde zijne echtgenote als zich zelf en
voedde zijne kinderen op in de vreugde des
Heren.

Hij was een man van geloof, dat hem leerde
niet slechts blijmoedig te leven, maar ook
kloekmoedig te sterven en toen het lijden kwam,
aanvaardde hij het met mannelijke berusting.
Kom, goede en getrouwe dienstknecht, treed
binnen in de vreugde des Heren.

Mijn dierbare vrouw, dierbare kinderen, houdt
vast aan het geloof en aan de deugd, zoals
ik u voorging. Blijft veel van elkander houden,
kinderen, en eert uw moeder. Houdt u aan
God en het zal u goed gaan.

Bidt voor mij, ook gij Eerw. Broeder en Zuster.
Mijn Jezus, barmhartigheid. (300 d.a.)

Bid voor de ziel van zaliger

Maria Jansen

weduwe van

Antonius van Eck

geboren te Veghel op 19 januari 1878, overleed
zij plotseling nog voorzien van het H. Oliesel,
te Gemert op 22 februari 1959.

Lid der Vrouwencongregatie.



Zij was een eenvoudig mens, oprecht en eerlijk,
zij diende God en week af van het kwaad.

Zij was een moeder, die met liefde en zorg altijd
werkzaam was voor haar gezin, die zich geen
rust gunde; en tot op haar oude dag blij was
haar kinderen en kleinkinderen om haar heen
te zien.

God heeft haar geroepen, omdat haar taak in
dit leven volbracht was: Hij riep haar plotse-
ling, want God wist, dat zij in haar groot ge-
loof voorbereid was; Hij maakte haar ziekbed
licht; zij is heengegaan in vrede.

Geliefde kinderen en kleinkinderen, het scheiden
was wel erg gauw, maar weest niet bedroefd,
maar verheugt u, dat ik in het huis van de hemelse
Vader het loon mijner weken ontvang en daar
op u wacht, om met u verenigd voor eeuwig
gelukkig te zijn.

Allen dank ik u, voor wat gij voor mij deedt,
voor uw liefde en goedheid; en gij bewaart
de lessen, die ik u gaf, leeft in onderlinge lief-
de, houdt God voor ogen en bidt voor mij.

Mijn Jezus, barmhartigheid. (300 dagen afaat)

Onze Vader — Wees Gegroet.

onze opoe / Mieke van Eck-Jansen

Tonny, het oudste kleinkind van opoe, vertelt het volgende:

"Opoe woonde met ome Bert bij ome Harrie en tante Tonia op de boerderij in Mariaheide. Opoe was een mooie kleine vrouw met een opgeruimd karakter. Ik was 8 of 9 jaar toen ik al met moeder Van Uden naar Mariaheide, naar opoe fietste. Daar waren we altijd welkom.

Ik bleef dan vaak een paar dagen op vakantie en ik mocht dan 's avonds lang opblijven. Opoe kaartte met vrienden en zittend op haar schoot mocht ik de centen tellen. Opoe en ik sliepen samen in de bedstee. Achterin was een plank waar de po op werd gezet en daarnaast lagen de pepermuntjes.

Ook mocht ik met opoe met de taxi mee naar tante Berta in Vught. Dat was een feest voor mij. Ik was 9 jaar.

De dag voor de 80ste verjaardag van opoe bleef ik daar slapen en ging op haar verjaardag met de taxi naar huis. Bij ons thuis werd haar 80ste verjaardag gevierd.

Jaarlijks met Sinterklaas mochten wij de klomp uithalen. We werden verrast met mooie spulletjes, die ome Bert had gemaakt. Ook hielp ik ome Harrie op het veld met aardappelen rapen. Opoe kwam dan met lekkere snoepjes.

Als 14 of 15-jarige ging ik bij tante Tonia op de kinderen passen en bleef daar slapen. Ome Harrie hielp mij met de was. Dit vond ik heel leuk omdat hij veel humor had. Ook bij tante Josien ging ik helpen met het huishoudelijk werk.

Ik vind het fijn, dat ik opoe gekend heb".

Annie vult aan:

"1950, ik was bij opoe met mijn zusjes Tonny en Marietje en broertje Toon. Broertje Haske werd geboren. We bleven bij opoe slapen. 's Morgens moesten de anderen naar school. Ik hoefde nog niet naar school en mocht met opoe met de bus naar huis. Ik bleef bij haar in de buurt omdat ik bang was dat zij zonder mij zou vertrekken.

Als we bij opoe waren en weer naar huis gingen, mochten we mee naar de goei kamer. Daar had opoe een trommeltje staan met katjesdrop oftewel sepkatjes, die ze aan ons uitdeelde. Ook stond de goede fiets van ome Bert in deze kamer.

Tijdens het aardappelen rapen hoorden we de trein en we snelden naar het spoor toe omdat we thuis de trein niet zagen. Voor ons een heel spektakel.

Opoe kwam ook wel eens naar de Rakt, dan bakte zij pannenkoeken. Op haar 80ste verjaardagsfeest heb ik voor het eerst sinas gedronken. Voor mij een bijzonder feest.

En als ik nu carboleum ruik, denk ik aan de w.c. van vroeger bij opoe. Deze poepdoos was buiten en de deur van het w.c.-hokje werd met carboleum geverfd.

Ik heb mooie herinneringen aan opoe, ook omdat ik de andere opoe niet heb gekend".



Familie Van Eck

11 mei 2018 Hortas, Azoren



Paspoort:

geboren: 1 november 1907

overleden: 28 september 1971

gehuwd met Jet van Aspert

Ome Janus

Zittend voor de Matriz Sao Salvador, hoofdkerk van Hortas, schrijf ik mijn verhaal van ome Janus, de oudste broer van moeder. Regelmatig vinden hier orgel-en pianoconcerten plaats. Zojuist hoorde ik in de kerk orgelmuziek, luisterend naar de mooie klanken, gingen mijn gedachten naar ome Janus. Een zeer muzikaal man. Altijd had hij zijn fluitje bij zich, dat hij in de oorlog had gevonden. Tijdens zijn bezoeken bij ons thuis kwam dit muziekinstrument tevoorschijn en speelde hij vrolijke melodietjes. Hij bleef een echte Brabander, ook in het deftige Den Haag tijdens zijn functies als hoofd Algemene zaken en als directiesecretaris van het Hoofd Productschap voor de akkerbouw.

Het was een vrolijke man en hij hield van geintjes. Mijn moeder vertelde: we (zij en vader) waren samen op bezoek en Jet bleef maar zeggen: "Eck, pas op, Eck, mors niet op je broek, Eck knoei niet". "Als je zo blijft zeuren, trek ik mijn broek uit" was zijn reactie. Tante Jet was nogal gesteld op orde en regelmaat en ome Janus wilde in zijn huis echt leven. En ja hoor, bij de volgende berisping ging de broek uit. Ome Janus met een lachend gezicht, tante Jet verbouwereerd met een pruillip. Het is al lang geleden gebeurd want mijn vader stierf in 1956. Ook het bezoek van moeder met zus Mien zorgde voor hilariteit. Het gezelschap ging op bezoek bij Neeltje (zus van tante Jet), die met een miljonair getrouwd was en "op stand" woonde. Getogen in een geleende bontjas en met nepparels bewonderden zij een schilderij met een portret. En op goed geluk sprak moeder: "Willem de Zwijger". Of dat klopte, daar is over gezwegen. Ik vermoed, dat het een van de voorouders van de man van Neeltje betrof.

In tegenstelling tot tante Jet, altijd gekleed in een deftig mantelpakje, bleef ome Janus voor ons de gewone Brabander, een eenvoudige man met een gemoedelijk karakter. Bij ons thuis genietend van de Brabantse lekkernijen aan de rommelige keukentafel. Op zijn kantoor bleef hij de trotse boerenzoon, die door zijn studie "het ver had geschopt". De woorden uit een bewaarde brief uit zijn militaire diensttijd (3-9-1939), gericht aan zijn familie, getuigen van een betrokken familielid.

Zoals in Brabant de gewoonte was, was de voortzetting van de boerderij, bestemd voor de oudste zoon. De familie Van Eck maakte een uitzondering. Op aandringen van pastoor Groenen uit Nistelrode ("Ge moet de menneke laten leren") kwam ome Janus bij de Kruisheren in Uden op het gymnasium terecht. Dit ben ik ooit te horen gekomen. Vervolgens studeerde hij filosofie in België. Later betrok hij verschillende functies binnen agrarische organisaties.

Ik herinner zijn woorden: "je kunt later mooi mijn secretaresse worden". Zijn secretaresse ben ik niet geworden maar ik heb wel 18 jaren als directiesecretaresse gewerkt voor de agrarische sector, bij de zuivelgigant Campina Melkunie. Had ome Janus een vooruitziende blik?

Ome Janus, hij was een bevlogen, muzikale en energieke man.

Tineke

Enkele herinneringen aan mijn vader en andere leden van de familie Van Eck

Mijn vader was de oudste zoon van Antonius van Eck en Maria Jansen. Hij werd geboren op 1 november 1907 in Veghel en dezelfde dag gedoopt in de St.-Leonarduskerk aldaar waarbij hij de voornamen Adrianus Antonius kreeg en als roepnaam Janus. Als hij als kind kattenkwaad had uitgehaald riep zijn vader hem met rollende r: "Januske, bliksemke, kom eens hierrrr"! Zo af en toe vertelde hij over zijn jongste jeugd, zoals het verhaal dat ze stampot met z'n allen uit een grote pan aten en dat er dan iemand zei " 't hondje is zeker weer ziek geweest" waarna tante Marie kokhalzend de tafel verliet. Tante Marie had trouwens de bijnaam "hommel, licht, spèècht". Het waarom heb ik nooit vernomen. Zijn broer Jantje, die op 4-jarige leeftijd overleed, zei tegen opa Van Eck soms "lèlluken pèerdekop" en ook nu wist mijn vader niet waarom.

Breed zullen ze het in Veghel, en later in Mariaheide niet hebben gehad en er moest hard worden gewerkt, vandaar mijn vaders uitspraak: de mensen die het hardste werken wonen vaak in de kleinste huisjes.

Ook mijn vader was voorbestemd om later boer te worden, zoals zijn vader, en werd, na zijn lagere school, boerenknecht bij Chris van Eerd in Veghel. Chris stamelde nogal erg en mijn vader kon dat later nog nadoen. Toen ik nog een jongen was, hebben we hem wel eens opgezocht op dezelfde boerderij waar mijn vader had gewerkt. Na een jaar hield mijn vader het boerenknechtschap voor gezien en vanwege zijn goede verstand ging hij naar het College van het Heilig Kruis in Uden, in de volksmond het Kruisherencollege genoemd.

Daar deed hij een aantal vrienden voor het leven op zoals Jan Tettero en 'Bolle' de Gruyter (van wie ik alleen nog zijn bijnaam 'Bolle' weet en niet zijn voornaam) die allebei uit Den Haag kwamen en daar later naar terugkeerden, en de kruisheren Harrie Brouwers en Henk Plag. Na een verblijf daar van zes jaar wist hij eigenlijk niet wat hij daarna zou doen en zo stuurde de toenmalige rector hem naar Mechelen om daar filosofie te studeren aan het zogenoemde "klein seminarie", uiteraard in de hoop dat hij daarna Kruisheer zou worden. Het gebouw in Mechelen bestaat nog steeds en heet nu het Johannes Berchmans Instituut en is vanuit de trein zichtbaar.

Veghel was toen per trein relatief gemakkelijk te bereiken omdat het een station had aan de spoorlijn Boxtel – Wesel, het "Duits lijntje". Via Boxtel ging het naar Tilburg en dan via het "Bels lijntje" naar Turnhout, Herentals en Mechelen.

De lessen waren in het Frans en mijn vader vertelde dat hij de eerste twee maanden daarvan niets of nauwelijks iets verstond. Zijn schriften met aantekeningen in het Frans in een heel duidelijk handschrift heb ik nog altijd in mijn bezit. Hij deed ook daar goede vrienden op onder wie de organist Edgar De Laet die we later nog eens in Mechelen hebben opgezocht.

Na twee jaar besloot mijn vader om toch geen priester te worden en keerde hij terug naar huis, maar moest nu wel zijn militaire dienst bij de landmacht doen. Hij wam bij de officiersopleiding en bracht het tot reserve eerste-luitenant.

Nadat hij uit militaire dienst kwam kon hij geen echte baan krijgen omdat intussen de crisis van 1929 zijn sporen had nagelaten, maar wel kon hij als volontair werken op het gemeentehuis van Uden.

Ik weet niet hoe en wanneer hij daarna bij het bureau van de voedselcommissaris voor Noord-Brabant in Tilburg een baan kreeg, maar hij heeft wel een aantal jaren tussen Veghel en Tilburg gependeld.

Daarover had hij nog een mooie anekdote. De derde klasse van treinen had destijds geen gangpad maar coupés voor 10-12 personen met houten banken die alleen van buitenaf toegankelijk waren. Van "niet roken-coupés" had toen nog niemand gehoord en dus werd er lustig op los gepaft. Zo ook op een koude winterdag toen het een niet-roker te gortig werd die een raam naar beneden schoof. Vervolgens deed zijn rokende overbuurman het raam weer dicht omdat het veel te koud werd. Dat ging nog een paar keer door tot de niet-roker zijn schoen pakte en de ruit verbrijzelde met de woorden: "en doe 'm nou nog maor us dicht". Hoe het verhaal verder afliep weet ik niet, maar mijn vader vond het wel vermakelijk.

Intussen was mijn vader mijn moeder tegengekomen. Eigenlijk ging hij naar Heeswijk voor haar zus Mies, maar die had al verking met Gerard Pittens. Mijn vader was 26 en mijn moeder 19, dus dat moet in 1933 zijn geweest. Hij was toen al bijna kaal en had een lange lok die hij dan over zijn hoofd drapeerde zodat het leek of hij nog wat haar had.

Mijn moeder vond dat maar niets. Hij fietste van Veghel naar Heeswijk vaak samen met Gerard Pittens, maar die had een motor waarop hij dan stapvoets naast mijn vader reed.

Opa Van Eck zei dan: "jongen, ge fietst 'r veul goei voorbij". Aan die uitspraak heb ik nog wel eens moeten denken als ik weer eens op één dag van Den Haag heen en weer naar Gent of Oostende reed (een afstand van resp. 190 of 250 km) dus soms 500 km op een dag. Liefde laat zich niet weerhouden.

Mijn ouders trouwden op 12 september 1939 in de parochiekerk in Heeswijk en verhuisden eerst naar Tilburg waar mijn moeder niet kon aarden, en vervolgens naar Breda. Ook tijdens de oorlog werkte mijn vader als secretaris van de voedselcommissaris voor Noord-Brabant, in de laatste oorlogsperiode onder de heer N.H. Blink. Tijdens de oorlog werd er op dat bureau het nodige gesjoemeld, onder meer om ervoor te zorgen dat er ook voldoende voedsel was voor de onderduikers. Toen de heer Blink na de oorlog een functie in Den Haag kreeg als voorzitter van het Hoofdproductschap voor Akkerbouwproducten, nam hij mijn vader als secretaris mee en verhuisden mijn ouders naar Den Haag. Dat betekende een behoorlijke sprong in de loopbaan van mijn vader. Ook bij de volgende voorzitters bleef hij secretaris. Dat waren achtereenvolgens Ir. Tjako Pieter Huisman en Dr. Cor J. van Beukering. Vooral die laatste was een vriendelijke man die mijn vader erg waardeerde.

Nadat mijn ouders in 1945 een doodgeboren dochttertje hadden gehad, duurde het nog eens drie jaar voordat ik werd geboren. Bij mijn geboorte was mijn vader gemobiliseerd om later als reserve-officier naar Nederlands-Indië te gaan. Dat ging op het laatste moment niet door, waarschijnlijk omdat hij vanaf toen kostwinner voor een gezin was. Op de eerste foto's met mij staat hij nog wel in uniform.

Met mijn geboorte kreeg de familie Van Eck meteen een stamhouder want geen van de broers van mijn vader had al kinderen. Opmerkelijk was dat vooral mijn moeder trots was op dat stamhouderschap.

Ik heb maar een keer gemerkt in hoeverre dat speelde en wel bij de begrafenis van oma Van Eck in Gemert in februari 1959. De stoet ging te voet van De Haag, waar oma toen bij het gezin van tante Mien inwoonde, naar de parochiekerk. Als oudste zoon (en stamhouder) volgde mijn vader als eerste de met de hand getrokken baar met de kist erop en vervolgens kwam ik (als stamhouder van de volgende generatie). Het maakte wel diepe indruk op me als tienjarige. Er stonden ook de nodige mensen langs de weg die ik natuurlijk niet kende en ik voelde me echt bekeken. Gelukkig konden we tijdens de koffietafel met de neefjes en nichtjes wat spelen in een naastgelegen zaal. Dat maakte het geheel minder somber. Ook herinner ik me dat het koor, dat slechts uit enkele mannen bestond, een meerstemmige mis zong, waarschijnlijk het Requiem van Giuseppe Perosi. Er kwam wel heel veel geluid van de koorzolder....

Ook kan ik me nog herinneren dat, toen we het bericht hadden ontvangen dat oma Van Eck overleden was, mijn vader de pianoklep dicht deed en zei dat er tot en met de begrafenis geen muziek in huis gemaakt zou worden als teken van rouw. Ook bleef de radio uitgeschakeld.

Mijn vader rookte veel. Dat heeft hem zijn gezondheid gekost en uiteindelijk ook zijn vroegtijdig overlijden veroorzaakt op 28 september 1971. Nadat hij, vanwege een ernstig hartinfarct in 1959, was gestopt met roken zei hij altijd: "ik rookte één à twee pakjes sigaretten, enkele sigaren en ze kenden me eigenlijk alleen maar met de pijp" om aan te geven hoeveel dat wel was. Tot mijn elfde heb ik thuis behoorlijk meegerookt, ook al luchtte mijn moeder het huis regelmatig. Misschien komt het daardoor dat ik nooit zelf gerookt heb. N.a.v. het luchten heb ik nog een mooie anekdote. In de jaren na de oorlog werd er niet alleen hard gewerkt, maar ook gezellig 's avonds met de collega's gerookt en gedronken als ontspanning. Na zo'n avond bij ons thuis met mijn vaders collega's Gerard Wijne (een West-Brabander uit de omgeving van Moerdijk) en Jan Glotzbach zette mijn moeder nog even het raam van de inmiddels donkere zitkamer open terwijl mijn ouders al naar bed gingen. Op een gegeven moment hoorden ze geluid in de kamer en wat schetst hun verbazing om daar beide heren weer aan te treffen die door het raam naar binnen waren geklommen en de fles jenever weer op tafel hadden gezet.....

Hoewel hij de laatste 26 jaar van zijn leven in Den Haag woonde, bleef mijn vader altijd nauw met Brabant verbonden. De meeste vakanties brachten we door in Heeswijk of in Bavel bij de familie Beenackers. We logeerden in Heeswijk bij oma en opa Van Aspert en vandaar uit bezochten we de familie van mijn vader, oom Toon en tante Josien in Veghel, oma Van Eck die aanvankelijk inwoonde bij oom Harrie en tante Tonia in Mariaheide, maar nadat deze naar Elsendorp waren verhuisd, bij tante Mien in Gemert.

Ook brachten we bezoeken aan tante Marie en oom Narus in de Rakt en tante Mien en oom Jas die toen nog in Handel woonden.

Omdat we geen auto hadden reisden we meestal vanuit Heeswijk met de bus van de BBA (lijn 58) waarbij we in Veghel moesten overstappen op de Zuidooster. De overstap in Veghel werd nogal eens benut voor een bezoek aan oom Toon en tante Josien die vlak bij het busstation woonden op de De Jonghstraat 2.

Van de busreizen kan ik me herinneren dat ik het als 5- of 6-jarige van de halte tot de boerderij van tante Mien en ome Jas heel ver lopen vond, naar tante Marie was goed te doen voor mijn kleine beentjes. In mijn beleving duurden de busreizen erg lang. Dat kwam ook omdat de bussen dwars door alle tussenliggende dorpen reden en vaak stopten, maar dat gevoel schijnen kinderen altijd te hebben. Om de tijd te doden had mijn vader een spelletje bedacht. We tikten afwisselend op elkaars schouder het ritme van een liedje of een muziekstuk, waarbij de ander moest raden om welke muziek het ging. Achteraf bleek dat een goede oefening om ritmisch te leren zingen en spelen en de tijd vloog voorbij.

Soms reed zijn zwager Gerard Pittens ons, of Quirin van Aspert, de enige broer van mijn moeder, en later, na 1967, toen we zelf een auto hadden, reed ik, want mijn vader had geen rijbewijs.

Bij alle familieleden werden we hartelijk ontvangen, maar ik had altijd de indruk dat ze toch wat opzagen tegen de broer die in Den Haag carrière had gemaakt hoewel hij zich daar helemaal niet op liet voorstaan, integendeel. Hij sprak gewoon Brabants dialect met iedereen en genoot daarvan terwijl hij bij tijd en wijle ook de clown uithing of bij feesten voordrachten hield over "de roem van de stront" en het "Ujes volkslied".

Van oma Van Eck ontving ik af en toe een gulden, dat was nog in de tijd dat die van zilver waren, of lekkere roze en witte snoepjes. Ook kreeg ik af en toe rabarber mee uit de moestuin in Mariaheide waarvan oma Van Aspert dan rabarbermoes maakte (met veel suiker). Heerlijk vond ik dat.

Een familielid over wie weinig werd gesproken was tante Berta die in de psychiatrische inrichting "Voorburg" bij Vught verbleef.

Mijn vader vertelde wel dat ze, toen ze zo'n 13 jaar heel lang geslapen had, mogelijk zelfs buiten westen was geweest en dat ze toen ze jong was, goed kon naaien en toen hij in militaire dienst was, overhemden voor hem maakte.

We zijn haar een keer in Vught wezen opzoeken toen ik zelf kon rijden en eerlijk gezegd merkte ik niets bijzonders aan haar, want ze heeft gezellig met ons zitten praten. We zijn ook naar haar uitvaart geweest. Toch heb ik het achteraf altijd vreemd gevonden dat mijn vader haar niet meer heeft bezocht. Het was duidelijk een andere tijd, waarin psychiatrische patiënten veel meer werden afgesloten van de maatschappij dan tegenwoordig het geval is. Thuis spraken mijn ouders onderling altijd Brabants dialect behalve wanneer er andere mensen uit het westen bij waren, dan spraken ze Nederlands en kon je niet of nauwelijks een Brabantse tongval horen, tenminste mij is dat niet opgevallen.

Mijn moeder noemde mijn vader altijd "Eck" en hij noemde haar soms liefkozend "Jiepke". Ze kon nogal eens herhaaldelijk opmerkingen tegen hem maken, bijv. als hij op zijn broek morste met eten. Toen dat voor de zoveelste keer aan tafel bij tante Marie in De Rakt gebeurde, liet hij tot ontzetting van mijn moeder, maar groot plezier van de anderen zijn broek zakken. Hij bleek echter een lange witte onderbroek te dragen zodat er nog geen millimetertje huid zichtbaar was.

Mijn vader was een echte knutselaar. Toen ik rond de twee à drie jaar was, heeft hij een houten eendje voor me gemaakt waarvan de kop naar voren en achteren gaat en waarvan de snavel dan klepte. Ik heb het nog altijd, maar heb wel de achterwielen moeten vernieuwen omdat die het op een gegeven moment hebben begeven.

Ook de garage (met autolift!) die ik ooit van Sinterklaas kreeg, had hij zelf gebouwd en dankzij de degelijke constructie kunnen daarmee nog altijd onze kleinkinderen spelen.

Rond mijn zesde heeft hij samen met een monteur van zijn werk nog een radio gebouwd volgens een bouwpakket van Amroh in Muiden. Ik zat daar een keer naar te kijken en wees aan de achterzijde een messing onderdeel aan waarbij ik het per ongeluk aanraakte en een stroomstoot kreeg. Gelukkig hadden we toen nog maar 110 volt en liep het goed af. Ik kreeg een forse uitbrander van mijn vader en had mijn lesje geleerd. Sindsdien ben ik altijd extra voorzichtig met elektriciteit. Op de foto's van mijn Eerste H. Communie prijkt de radio trouwens trots op de achtergrond.

Hij was trots op zijn Brabantse boerenafkomst. Toen we ooit in de buurt van Heeswijk wandelden, zag hij een man koren met de hand maaïen en na enig over en weer praten kreeg hij de zeis in zijn handen en na enkele slagen had hij de juiste beweging weer te pakken. Mijn vader werkte heel graag in zijn tuin. Het huis in Den Haag had hij trouwens speciaal gekozen vanwege de grote tuin die er aan drie zijden omheen lag. Dat was in Den Haag redelijk zeldzaam. In de achtertuin had hij enkele miniatuur appelbomen geplant maar in de zijtuin, en wat minder in de voortuin stonden veel bloemen zoals tulpen, rozen, afrikaantjes, lathyrus en irissen. Zodra het in de lente en herfst nog licht was na kantoortijd, of op de zaterdagmiddag (want 's morgens ging hij nog naar zijn werk), was hij in zijn tuin te vinden. In het midden van het grasperk van de zijtuin prijkte een zonnewijzer die hij in het staalconstructiebedrijf (AaDee) van zijn zwager Quirin van Aspert had laten maken. Zelf had hij daarop de Latijnse spreuk geschilderd 'Horas non numero nisi serenas' (Ik tel alleen de heldere uren). De zonnewijzer staat, inmiddels gerestaureerd en behandeld met antiroest, nog altijd in mijn tuin. Ook was er een molentje met heks op een bezemsteel en diverse zelfgemaakte nestkastjes voor de vogels.

Boeren uit Brabant die hem van vroeger kenden, hadden wel vreemde ideeën over zijn positie. Blijkbaar dachten ze dat hij dagelijks bij de minister kon binnenlopen, want af en toe werd hij gebeld door een boer die problemen had met de lokale overheid en dan verwachtte dat mijn vader dat wel even zou oplossen. Die mensen hadden blijkbaar geen flauw benul dat ook mijn vader maar een radertje was in een enorme organisatie, en daarbij kwam ook nog eens dat hij niet eens bij het ministerie van landbouw werkte, maar bij een geheel andere organisatie. Dit zijn zomaar wat losse herinneringen over mijn vader uit mijn jeugd, maar al schrijvende kwamen er wel steeds meer bij.

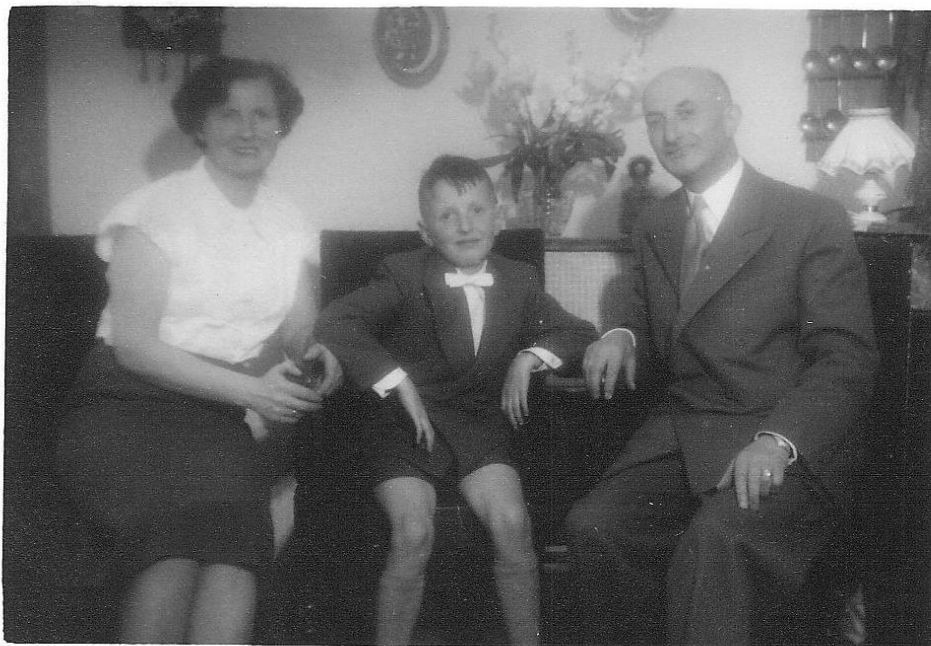
Ton van Eck

Op de foto staan Harrie Brouwers en mijn vader. Ik ken geen andere foto's van hem met haar, maar het voorhoofd werd al erg hoog.....

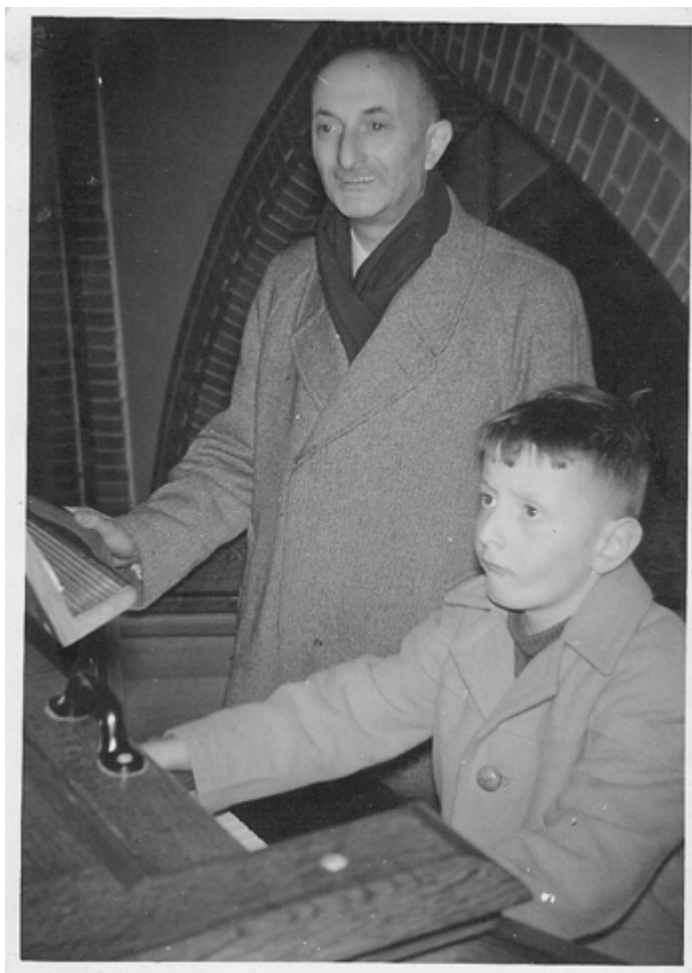
De foto zal wel door een fotograaf in Uden zijn genomen. Overigens was Harrie Brouwers zelf later een goede amateurfotograaf, zoals uit de onderste foto blijkt.



Foto t.g.v. mijn eerste H. Communie in mei 1955 (ja, in korte broek!). Op de achtergrond de zelf gebouwde radio van mijn vader.



Aan de speeltafel van het Verschuieren-orgel in de kapel van de Kruisheren in Uden, mei 1956. Let ook op mijn "bloempotkapsel". Foto genomen door Harrie Brouwers O.S.Cr.



31 augustus 2018



Paspoort
Geboren 21 oktober 1908
Overleden 15 november 1976
Gehuwd met Narus Verkuijlen

Moeder / Moeke

Op een mooie nazomerse dag op een mooi rustig plekje zet ik met mijn potloodje herinneringen aan moeder op papier. De vogels zingen, de bladeren ritselen en de kleuren van de bladeren kondigen de herfst aan. Vanuit de boomgaard in de Rakt kijk ik uit op het ouderlijke huis. Het huis waar ik als kind opgroeide in een warm en hecht gezin in een beschermde omgeving. Geboren in 1951 op Meeuwerweg 2 in Uden als de jongste van Narus Verkuijlen en Marie van Eck. Helaas ken ik vader slechts uit verhalen omdat hij is overleden toen ik 4 jaar oud was. Ook moeder moest ik al op 24-jarige leeftijd missen.

Maar de herinnering aan moeder is waardevol, vaak denk ik aan de woorden op haar bidprentje "klein en tener van gestalte was zij maar groot en sterk van hart en van geest". Ze was een positief en humoristisch mens. Ze was er altijd voor haar kinderen, huisgenoten en vele anderen. Het was bij ons thuis *de zoete inval*. Zowel de familieleden van Verkuijlen als Van Eck vonden bij haar gemoedelijkheid en gezelligheid. Ze hield vooral van gezelligheid en leerde mij vooral van de gewone dingen te genieten.

Moeder was er altijd voor mij. Een kruisje op het voorhoofd voor het slapen gaan en voor het naar school gaan gaf mij geborgenheid. Ik kreeg ontzettend veel aandacht, zeker na het verlies van mijn broertje Haske. Het dodelijk ongeluk van mijn broertje raakte ons gezin. Tot mijn 13de levensjaar zat ik nog trouw op haar schoot, zoals mijn zussen zeggen, ik was het *soeliekeind* (verwend kind). Het zijn de kleine dingen: de voorverwarmde wantjes aan de richel van de kachel, de warme chocolademelk en de kersen met slagroom. Mijn verwondering op 6 december als de Sint 's nachts de cadeautjes had gebracht, de keuze van het eten bij de dag van "de onnozele kinderen", de snoeptrommel van het vasten voor Pasen, het rondgaan met de foekepot met carnaval, naar de speeltuin in Velp, het spelen op Bedaf en in de eikenwal en het Rattenbos, de verlichte kerstboom met gekleurde lichtjes in de vorm van kleine dennenappels, de worstenbroodjes na de nachtmis. In mijn jeugd jaren de fuifjes thuis in het schuurke, het winkelen in de stad Den Bosch en na het behalen van mijn MULO-diploma stond de Berini startklaar. Onvergetelijke momenten.

Ik vergeet nooit het moment op de Udense kermis. De baas van de touwtjes trekken tent wilde klanten lokken en riep: "kijk wat een mooie prijzen" en een grote teddybeer kwam tevoorschijn. Mijn moeder reageerde alert en nam haar kans waar en trok het bewuste touwtje. Wat liep ik trots met mijn teddybeer op de kermis, die ik nog steeds in mijn bezit heb.

Moeder wist van een kleinigheid iets waardevols te maken, ze had aandacht voor de kleine dingen. Op onze verjaardag was er iets lekkers, we kregen een aardigheidje en een singeltje voor de pick-up. Een platenspeler, die door bemiddeling van ome Toon was gekocht. Ik hoor nog het lied: "hoera we hebben centen, hoera we hebben geld" als moeder haar weduwe-pensioen had gebeurd. Het weduwe-pensioen dat door de postbode in een bruin enveloppe werd thuisgebracht.

Ik was te jong om de financiële zorgen te zien en met moeder te delen. Ze hield haar zorgen voor mij verborgen en liet mij onbezorgd opgroeien met een optimistische blik en gaf het zelfvertrouwen mee. Ze genoot van haar kinderen en kleinkinderen en van de ontmoetingen met haar vriendinnen, ondernam reisjes met de Boerinnenbond en ging op reis naar Lourdes. Op tijd een citroentje verhoogde de sfeer.

Een leuke anekdote. Moeder ging bij de bejaarden dansen. En tijdens het dansen overleed haar danspartner ter plekke. We waren zeer geschokt. Moeders nuchtere opmerking: "hij danste van de ene engel naar de andere engel".

Deze nuchterheid heeft zij gehouden. Tijdens de bediening - het sacrament der zieken - knipoogde zij naar mij tijdens de zalving van haar ogen. Haar uitleg was: "wat een flauwe kul, ik heb mijn hele leven slechts met één oog gezien". En als wij ondeugend waren: "ik zie meer dan zat met één oog".

Moeder heeft mij het goede voorbeeld gegeven. Een groot verantwoordelijkheidsgevoel, zelfstandigheid, realistisch zijn met een optimistische blik, met beide benen op de grond staan. Ze durfde haar zwakheden te tonen en hulp te vragen aan haar familieleden. Ze was een mooi en tevreden mens!

Tineke



Tante Marie

Ze noemde haar altijd "De Witte" waar dat vandaan komt, weet ik niet. Gezelligheid, gemoedelijk, eenvoudig, de deur stond altijd open, de zoete inval. Zo was ze opgevoed door opa en oma in Maria-Heide en dat was ook zo bij haar in De Rakt te Uden.

Wel weet ik dat ons pap vertelde dat zij en tante Mien dikke vriendinnen waren. Ze gingen vroeger vaak op pad met de fiets en waren zeer reislustig en ondernemend. Ze buurtten graag en maakten heel makkelijk contact zoals moeke van Eck (Mieke Jansen). Toen ome Harrie verkering had in Schalkhaar (bij Ter Ryle) gingen tante Marie en tante Mien polshoogte nemen. Ze kwamen met hele verhalen thuis "Waar is onze Harrie aan begonnen? Die boeren waren te deftig en pasten volgens hen niet bij ons soort mensen. Stijfkoppen".

Ze hielden ook van de contacten met de familie en zochten hun op (iedereen kreeg bijnamen). Voor toen die tijd waren ze zeer ondernemend en maakten vele uitstapjes in Nederland met de fiets.

Toen ome Narus (de man van Marie) ziek was en in Veghel in het ziekenhuis lag, ontsnapte hij daar 's morgens vroeg en kwam voor dag en dauw bij ons thuis aan (dat was toe nog in de Julianastraat). In zijn pyjama at hij dan een boterhammetje bij Toon en Siena en ging dan weer terug. Volgens ons pap en mam een doodgeeie en fijne mens.

Toen hij overleed bleef ze achter met 7 kinderen. Tante Marie had veel meegemaakt, haar man al vroeg verloren en een zoon vlak bij huis verongelukt (Haske). Een heel drama. Ondanks verdriet en armoede bleef ze optimistisch en ging niet bij de pakken neerzitten. Ze wist van aanpakken en niet mee aansjoelejen zoals ze zei. En ze kon toch nog van het leven genieten. Ze hield van carnavaal, feestjes en van dansen en kon ervan genieten. Het was er altijd gezellig en druk als je er kwam en iedereen was welkom. Heel gastvrij. Er was inwoning van familie: oom Bert en Tijn. Maar Marie bleef de baas en moest dat ook wel zijn. Ook had ze nog een venijnig hondje: Tillie, een Pinkstertje. Deze had ons pap heel geniepig in zijn hakken gebeten.

Maar hij waakte wel goed en zorgde dat niemand maar zo binnen kwam.

De kersentijd was altijd een en al bedrijvigheid en een soort reünie van familie, vrienden en kennissen in de Rakt. Gezellig onder de boom elke avond buurten. Met de kersentijd kwam natuurlijk iedereen lekker kersen plukken en smullen, zo veel en erg dat we er buikpijn van kregen. Het was ook altijd speciaal als Peerke Verkuijlen er was en de verhalen over De Congo vertelde.

Leuke herinneringen aan de hut in het bos en de logeerpartij. Ook had ze met tante Mien een hele briefwisseling over alles en nog wat. En ze maakte zich wel zorgen over de zwakke gezondheid van tante Mien, waar ze het met ons pap weleens over had. Ze hielden elkaar wel eens voor de gek of plaagden elkaar maar het waren vriendinnen. Ook de verhalen van als zij en tante Mien naar Den Haag waren geweest of gingen. Bij Janus en Jet was alles zo deftig. Jonge jonge dat was me wat voor ons eenvoudige van boerenafkomst mensen. Maar vooral de interesse en het bijhouden van de familie was een heel sterk punt van haar. De Rakt dat was toch wel haar plekje en haar motto geniet als het kan, het leven is al kort genoeg

Henny



Vugt, juni 2018

paspoort
geboren: 4 november 1909
overleden: 30 december 1969
ongetrouwd

tante Berta

Om het verhaal over tante Berta te schrijven ben ik naar Vught gefietst. In deze plaats verbleef tante Berta 30 jaar in een psychiatrische inrichting. De oude psychiatrische inrichting is verdwenen en heeft plaats gemaakt voor nieuwe gebouwen. Het nieuwe zorgcomplex heet Zorgpark, vallende onder Reinier van Arkel.

Zittend op een bankje in de tuin met de zonnestralen op mijn huid gaan mijn gedachten naar tante Berta.

Ik zie het statige gebouw aan de Boxtelseweg. Vaak bezocht ik met moeder tante Berta. Bij de receptie werd het bezoek aangekondigd: "er is bezoek voor Berta van Eck", werd gemeld via de microfoon. En dan kwam tante Berta aangelopen, een parmante vrouw, goedlachs en een goed gevulde voorgevel. Als ze lachte, schudde haar borsten flink op en neer. Voor mij een aparte gewaarwording omdat moeder geschapen was met kleine borsten.

Vervolgens was het koffie drinken in een grote zaal met andere cliënten en bezoekers of op de afdeling, waar een religieuze zuster de scepter zwaaide. In een mum van tijd werd moeder omringd door de patiënten omdat zij sigaretten bij zich had. Je kunt je dat nu niet voorstellen dat rookartikelen werden aangeboden.

Het volgende voorval staat nog op mijn netvlies. Trots was ik op mijn armbandje met blauwe medailles uit Kevelaer. Een van de bewoners krijgt de kijk op mijn armbandje en ja hoor, na verloop van tijd zei moeder: Tineke, geeft het armbandje maar af, jij krijgt een nieuw armbandje. Helaas

De laatste keer was ik op bezoek met zus Tonny. Het was voor ons een hele reis, eerst met de bus naar Heesch, dan de overstap naar Den Bosch en vervolgens Vught. Vanwege haar onhandelbaar gedrag was zij apart geplaatst. Ze kwam even kijken toen aangekondigd was dat 2 nichtjes op bezoek waren. "Ga maar naar huis, ik ken jullie niet". "Wij zijn dochters van *De Witte*" (zo werd moeder genoemd) overtuigde haar niet en teleurgesteld verlieten wij het statige gebouw. Het was het afscheid van deze parmante en eigenzinnige vrouw.

Bij navraag bij Reinier van Arkel werden de medische gegevens uit het kader van privacy niet verstrekt. Wel ontving ik de data van opname. De eerste opname was van 2 april 1927 tot 21 mei 1927 en de tweede opname van 15 november 1939 tot haar sterfdatum, 30 december 1969. Opvallend, de definitieve opname was een maand voordat opa stierf, zijn sterfdatum is 16 december 1939.

Waarschijnlijk voor opa een geruststelling, dat dochter Berta in een beschermde omgeving woonde. Moeder heb ik vaak horen zeggen, dat opa dit verschrikkelijk heeft gevonden, zijn dochter achter te laten in een psychiatrische inrichting.

Tante Berta, een parmante vrouw.

Tineke

Wat herinner ik van tante Berta?

Het was een grote flinke vrouw. Mijn moeder ging dikwijls op bezoek bij haar in Vught. We mochten dan mee met de bus. Dat was een hele beleving. In Den Bosch gingen we winkelen bij V&D. Wij hadden nog nooit een grote winkel gezien.

Ook huize Voorburg, een heel groot gebouw, maakte veel indruk. Je moest je melden bij de receptie dat je op bezoek kwam. Er werd dan omgeroepen dat er bezoek was voor Berta van Eck. Even wachten en dan kwam ze. We gingen in een zaal (soort kantine) zitten.

Als we bij haar op bezoek gingen, mochten we geen sieraden aan. Als zij de sieraden zag, wilde ze deze hebben.

Er was ook een mooi park waar herten liepen. Ook zijn we wel eens met de taxi (Anna, de vrouw van smid Van Osch) vanuit Mariaheide geweest. Opoe kon dan ook mee. Toen we bij huize Voorburg wegreden, zat opoe te huilen. Als kind snapte je daar niets van. Het was ook heel verdrietig om daar je kind achter te laten. In Schijndel stopte we nog even bij het huis van tante Josien. Ook stopte we in Veghel. Daar stond toen een nieuwe noodkerk in de Sluisstraat.

Tante Berta was handig met naald en draad, ze kon heel goed naaien. Een achternicht, Dina van Walbeek, vertelde dat Berta bij haar thuis kwam naaien. Berta voelde zich goed bij de familie Van Walbeek thuis en logeerde daar voor een paar dagen. Ze maakte wel verschil in personen. Ze moest je, dan kon je er iets mee doen. Zo niet, dan kon je er ook niets mee doen.

Ze is ook wel eens bij ons thuis tijdens de kersentijd op bezoek geweest. Ze probeerde dan te fietsen. Een zuster van huize Voorburg begeleidde haar.

Annie Coppens





7 mei 2018, San Miguel, Azoren

paspoort
geboren: 17 december 1910
overleden: 2 oktober 1967
gehuwd met Tonia Vogels

Ome Harrie

Wandelend naar Lagoa Furnas herinnert een wandtegel met een boerentaferaal aan het boerenleven van de familie Van Eck. De tegel roept associaties op met de oude foto van de 3 broers Harrie, Toon en Bert, werkend met een zicht in de hand om het koren te maaien.

Mijn gedachten laat ik gaan over het boerenleven en de toepasselijke spreuk: *en de boer hij ploegde voort.*

Tijdens mijn kleutertijd huurde de familie Van Eck - opa en oma - een boerderij in Mariaheide. Zoon Harrie zette de boerderij voort. Als kind zie ik mij binnenkomen in de grote herd (woonkeuken), een schouw met bordjes, een schuin hangende kelderdeur met aan de linkerkant de woonkamer en goei kamer. De goei kamer waar de nieuwe fiets van ome Bert, beschermd met lakens, stond opgesteld.

Het gezin - ome Harrie en tante Tonia - verhuisde in 1959 naar Elsendorp, Gerele Peel. Ome Harrie was creatief en bij het huwelijk van mijn oudste zus Tonny maakte hij een *snitselbank*, een voordracht uitgebeeld op een rol behang die steeds verder werd afgerold. Ome Harrie was verantwoordelijk voor de tekst en volgens mij ome Toon voor de tekeningen. Het creatieve duo.

Ook was ome Harrie handig. Hij heeft voor mijn zus Marietje een houten geitenkar gemaakt en maakte voor ons houten speelgoed. Hij bedacht voor moeder een wasdroger voor boven de kachel in de vorm van een spin, een slim idee.

Teksten schrijven in rijmvorm was een van de creaties van ome Harrie. Als secretaris van de plaatselijke NCB (Nederlandse Christelijke Boerenbond) maakte hij een jaarverslag in dichtvorm. Hij had bestuurlijke capaciteiten en was betrokken als raadslid bij de gemeente Gemert. Hij adviseerde mijn moeder bij belangrijke zakelijke beslissingen. Moeder maakte vaak met ome Bert een rit naar Elsendorp. Ome Harrie en tante Tonia waren gastvrij, de koffiepot pruttelde op de kachel. Helaas stierf ome Harrie op jonge leeftijd, in de bloei van zijn talentvolle leven.

Dat ik ome Harrie aan het werk heb gezien op het land, kan ik mij niet heugen. Wel associeer ik hem met de spreuk *en de boer hij ploegde voort.* Een doorzetter, die naast het boeren zijn andere capaciteiten goed benutte.

Ome Harrie was een actieve, creatieve en ondernemende man.



Herinneringen aan mijn vader Harrie van Eck

Ik heb mijn vader als kind meegemaakt tot mijn 11^e jaar en de herinneringen van een kind zullen wel gekleurd zijn. Maar toch sommige dingen staan me nog goed bij.

Mijn vader was eigenlijk altijd bezig. Hij was boer maar hij was meer met allerlei zaken om zich heen bezig en zat volop in het maatschappelijk leven. Om wat te noemen; hij was medeoprichter van de carnavalsclub „de Peelvrouters” in Elsendorp, hij bracht veel tijd door bij de Boerenbond in Elsendorp waar hij ook secretaris van was en later zat hij een korte tijd, tot zijn overlijden, in de gemeenteraad van Gemert. En toch had hij ondanks zijn drukke leven tijd voor ons als een jong gezin. Het was een fantasierijke man die voordat de kinderen gingen slapen op bed zelfverzonnen verhalen vertelde over „kabouter Pygelemee” die allerlei spannende avonturen beleefde. Totdat hij zelf in slaap viel en mijn moeder hem kwam roepen want dan lag hij tussen zijn kroost te slapen... Hij werd ook vaak als ceremoniemeester gevraagd bij bijvoorbeeld een bruiloft omdat hij, zoals ze toen zeiden; „goed kon praten” en dan was hij inderdaad wel in zijn doen. Ik herinner me ook dat hij het jaarverslag van de Boerenbond in dichtvorm geschreven had wat zelfs de Helmondse Courant haalde waarin het afgedrukt was. Ik herinner me ook hoe belangrijk het voor hem was om iets voor de gemeenschap in Elsendorp te betekenen door in de politiek te willen gaan.

Bij de eerste verkiezingen in 1962 kwam hij letterlijk en figuurlijk 1 stem te kort om in de gemeenteraad te komen, hoe bestaat het? Dan in 1966 komt hij met een ruime meerderheid van stemmen in de gemeenteraad van Gemert en dit was thuis echt een „overwinning” voor hem en voor Elsendorp. En we merken dan wat dit betekende; veel mensen bij ons thuis kwamen over de vloer die allerlei dorpszaken te bespreken hadden die mijn vader in de Raad moest aankaarten en voor elkaar moest zien te krijgen. Zoals de vraag naar huizenbouw in Elsendorp, het aanleggen van gas, verharding van wegen enz. Ik hoor hem nog zeggen: „Ze denken toch niet dat we in Elsendorp een stel achterlijke boeren zijn, ik zal ze wat anders vertellen in Gemert”.

Hij oefende zijn betogen in de Raad onder het melken van de koeien waarbij mijn broer Hans moest luisteren die ook op zijn krukje met de hand uiteraard koeien zat te melken en moest zeggen : „Hulde aan die man!” En dan reed hij met zijn Solex met zijn actetasje in een lange grijze jas naar het gemeentehuis. (Hij had eigenlijk autorijles willen halen maar durfde niet meer toen de rijinstructeur met de lesauto voor de deur stond..)

Bijna wekelijks zat bij ons thuis een soort van „Dorpsraad” die bestond uit de plaatselijke „directeur” van de Boerenleenbank die ook onderwijzer op de lagere school was en de pastoor van Elsendorp en soms ook nog iemand die iets te bespreken had. Als kind zat ik dan achter hen te kijken (als ik al niet naar bed moest) naar die debatterende mensen die onder een walm van rook van sigaren, pijp en sigaretten de halszaken van Elsendorp doornamen. Zoals ; „Hoe doet het die boer het (naam..). Hij heeft een extra lening aangevraagd maar moeten we die geven; Harrie kan jij eens gaan kijken bij zijn bedrijf hoe hij het doet?” Dat kon toen nog allemaal op die manier. Politiek dicht bij huis, nu noemen we het met een moeilijk woord „participeren” vanuit de huidige Dorpsraden per dorp binnen de gemeente. Hij vond het ook belangrijk dat zijn kinderen hun best deden of op school en iets probeerden te bereiken. Hij was trots op Bart die naar het gymnasium ging, hij was trots op Hans die er vol voor ging om de boerderij straks over te nemen en goede cijfers haalde op (landbouw) school en op Toon die al hardwerkend in combinatie met de levensschool” zijn geld verdiende.

Ik zie hem ook kruipend over het gras ook spelen met mijn zus „Toosje”; ze waren zo blij dat ze onverwacht op latere leeftijd (Tonia was eind veertig jaar en Harrie was al in de vijftig jaar) toch nog een meisje kregen na het overlijden van zus Annemieke in 1959. (Annemieke was amper twee jaar geworden; zwaar lichamelijk en geestelijk gehandicapt). In mijn herinneringen; de geboorte van mijn zus „Toosje” waren dit de beste jaren van ons gezin; het leek altijd „zomer” te zijn.

Harrie was ook een verstokt roker; hij rookte alles wat los en vast zat, altijd of een zelf gedraaide sigaret (had daar een soort van machientje voor), of een pijp of bij beter gelegenheden; een sigaar in zijn mond. Tonia zei dan: Harrie ,gij rookt oew eigen nog eens een keer dood". En ze kreeg gelijk helaas. Na een korte ziekteperiode (hij verborg zijn ziek-zijn) na zo'n 10 dagen dat we het wisten kwam hij te overlijden aan longkanker op 2 oktober 1967.

Natuurlijk heeft zo'n ingrijpende levensgebeurtenis in een gezin veel impact. Ik had het daar heel moeilijk mee en ben om beurten in die tijd een weekje „op vakantie" geweest bij tante Marie in Uden, bij ome Toon in Veghel en bij tante Mien in Gemert. Als ik terugkijk; mooi dat de familie toen bijspijng om te helpen; het was in de geest van Harrie zelf ook; een sociaal mens.

Wat voor mij ook een indruk heeft gemaakt is dat ik precies vijftig jaar na zijn overlijden zijn onafgemaakte raadslid: zijn periode in de gemeenteraad heb overgenomen. De eerste keer toen ze het mij vroegen om dit te gaan doen was omdat er iemand mee stopte en ik de volgende op de kieslijst was het over te nemen. Ik heb toen geweigerd omdat ik het heel druk had en heb met o.a. mijn baan, de kunst, de atletiek en andere bezigheden. Toen iemand anders op het laatst weigerde om dit te gaan doen zei een oudere partijgenoot : Henk; kijk eens achter je. Daar hing in het gemeentehuis, waar we zaten, een overzicht van alle raadsleden in de loop van de geschiedenis en daar stond mijn vader dus precies vijftig jaar geleden op met zijn stopdatum door overlijden. Ja, ik geloof niet in toeval maar het gaf toch bij mij toch de doorslag om in de Raad te gaan met de wetenschap dat hij hier trots op zou zijn geweest. Tijdens de zogenaamde: „ inauguratie" als raadslid heeft de burgemeester dit aangehaald en ik kreeg een onbekende foto voor mij van mijn vader als raadslid uit die periode. Juist dit laatste heeft mij eigenlijk heel dicht weer bij mijn vader gebracht; ik stel me voor hoe hij hier destijds ook zat met dezelfde thema's om te bespreken als waar het nu om gaat. Ook weer volkshuisvesting, armoedebeleid, verenigingsleven enz. Soms herhaalt de geschiedenis zich. Raar om te zeggen maar soms heb ik het gevoel dat hij langs me zit in de Commissie en de Raad en steun geeft, dat komt omdat ik inmiddels snap hoe hij met zaken bezig is geweest.

Henk van Eck (van ome Harrie)





paspoort
geboren: 15 augustus 1915
overleden: 13 augustus 1984
gehuwd met Jas Raaijmakers

tante Mien

Uden, 15 augustus 2018

Woensdagavond, 15 augustus, thuis in de woonkamer, bladerend door een fotoalbum met de klassieke plaatjes met als achtergrond de vaas met katjes en afbeeldingen van leuke momenten. Op het feest van Maria ten Hemelopneming, de geboortedatum van tante Mien, schrijf ik deze gedachtenissen. Vroeger was 15 augustus een katholieke feestdag, dus tante Mien was altijd op zondag jarig.

En als ik aan tante Mien denk, dan denk ik aan de kermisbezoeken in Gemert. Aan de sfeer van de kermis, een draaimolen met lachende kinderen, autoscooter met botsende genietters, de cakewalk voor de jonge lui, de snoepkraam met kaneelstokken, een vrolijk en gezellig geheel. Ook bij tante Mien was het gezellig. Ik zie mij nog in de woonkamer zitten en kijkend naar een marmeren beeldje met een klokje, dat op de schouw stond. Ik denk dat het spreekwoord "zoals het klokje thuis tikt, tikt het nergens" heel toepasselijk was voor haar.

Tante Mien was een bescheiden, warme en rustige vrouw, een smal gezicht, krullend haar en ze droeg vaak een schort. Een zorgzame moeder voor haar kinderen. De kinderen waar we in onze verbeelding "slachthuis" mee speelden. Waarschijnlijk hadden we dit spel bedacht omdat in het woonhuis voorheen een slagerij was.

Met moeder heb ik vele busritten naar tante Mien gemaakt. Moeder was een trouwe bezoeker en het waren echte zussen voor elkaar. Ze deelden lief en leed, samen hebben ze Lourdes bezocht. En in deze bedevaartsplaats was het niet alleen serieus bidden bij de grot van Maria maar ook ontspannen met de nodige drankjes. Een drankje, dat ook werd genomen als we "op de kermis kwamen". Moeder hield van een glaasje citroenbrandewijn. Of tante Mien zich ook aan dit gele alcoholrijke vocht waagde, komt niet in mij op.

Wel hield tante Mien van feesten. Ik herinner mij het gezellig feest bij de zilveren bruiloft van tante Mien en ome Jas, de luidruchtige disjockey, ons toneelstukje en de vogeltjesdans. Het is wel de enige zilveren bruiloft die de familie Van Eck mocht vieren. Ook het feest van tante Mien, toen ze 65 werd, hebben we uitbundig gevierd en natuurlijk op de planken gestaan. Ome Jas zetten het feesten door. Op zijn verjaardag schonk hij een borrel jenever in. Op zijn 80^{ste} verjaardag hebben we allen geproost.

Gezelligheid kent geen grenzen.



Tineke

MIEN van ECK

Wilhelmina AdelBerta Maria van Eck
geboren 15-08-1915
gehuwd 21-05-1946
overleden 13-08-1984

Mien was een lieve zorgzame vrouw, ze genoot als andere het naar hun zin hadden. Moeilijk vond ze de verhuizing van de Peel naar Gemert, van een boerderij achteraf naar een burgerwoning midden in het dorp.

Trots was ze op haar kinderen en de kleinkinderen, ze heeft hen allemaal gekend. Ze was een echt familiemens. Vroeger had je de uitstapjes met verjaardagen naar broers zwager zus en schoonzus. Ze dronk dan graag een citroentje met suiker en dan de uitstapjes met haar zus Marie naar Berta in Eindhoven. Wat hadden ze als zussen veel lol onder elkaar, vol verhalen kwamen ze terug. Ook de vakanties naar Den Haag naar ome Janus en tante Jet was voor haar een hele belevenis van een dorp naar de grote stad.

Als enige dochter met vier broers schep je met je moeder wel een band, zeker omdat we samen het huishouden deden.

Maar ondanks haar ziekte bleef ze altijd opgeruimd.

Al zeg ik wel moeder dochter relatie zoals die in deze tijd is, is wel anders dan vroeger, opener samen dingen ondernemen en gezellig winkelen dat was er niet bij.

Nu ik wat ouder word zie ik me steeds meer dingen doen zoals ons mam het vroeger ook deed. Dat wil toch wel zeggen, dat ze het goed heeft gedaan.

Mariet





5 mei 2018, Azoren

paspoort
Bert van Eck
Geboren: 12 augustus 1917
Overleden: 6 april 1979

Ome Bert / Frieda

Tijdens mijn fietstocht op de Azoren herinneren mij de paoterkepkes (oftewel de Oost Indische kers) en tijdens de fietstochten in Brabant de afrikaantjes aan ons thuis, en met name aan ome Bert.

Ons thuis, wat ook jaren aan ome Bert het thuisgevoel heeft gegeven. "Hij woonde bij ons in" op z'n Brabants gezegd. Hij hield van de natuur, van het buiten zijn, het tuinieren en het telen van groenten in *zijn* moestuin. Een echt buitenmens, rustend op de bank met een tevreden blik gericht op de hof met het kleurrijke bloemenpallet: afrikaantjes, klaprozen, roosjes, lupinen, margrietjes, dahlia's, theebloemen, lieve mennekes en hemdeknopkes. Kijkend naar de paoterkepkes rond de putring, de witte bloemsierrand langs de visvijver.

Ome Bert was de op een na jongste zoon van het gezin van Toon van Eck en Mieke Jansen. "Ons Bertje" was zijn troetelnaam. Op jeugdige leeftijd werd hij getroffen door de ziekte polio met als gevolg dat hij gedeeltelijk verlamd bleef. Hij bleef ongetrouwd en woonde eerst samen met opoe bij ome Harrie en tante Tonia op de ouderlijke boerderij in Mariaheide. Toen Harrie en Tonia naar Elsendorp verhuisden, nestelden opoe en ome Bert zich bij tante Mien en ome Jas in Gemert. Helaas opoe stierf in 1959 op 81-jarige leeftijd. Ome Bert trok daarna weer voor aan aantal jaren naar het gezin van ome Harrie in Elsendorp en vervolgens vertrok hij naar Uden naar zijn zus Marie, dus bij ons thuis. Mijn moeder had geen bezwaar als hij zich maar niet met haar kinderen, variërend in de leeftijd van 12 - 22 jaar, bemoeide.

Het zou mijn moeder niet zijn, als ze niet nog een ludieke voorwaarde schepte: een zwart/wit TV zou welkom zijn binnen haar gezin. Gezellig met z'n allen kijken naar het programma *Een van de acht* van Mies Bouwman, of *Swiebertje*, *Bonanza*, *Schipper naast Mathilde*, *de heren van Zichem* en *Stiefbeen en zoon*. In deze laatste serie handelden vader en zoon in van alles en nog wat en ze hadden een paard met de naam Frieda. "Dit vind ik een heel mooie naam", en vanaf die tijd hebben we ome Bert omgedoopt in "Frieda". Frieda, die hield van huiselijkheid en gezelligheid, die graag een kaartje legde met buurtgenoten en vrienden. Hij was heel zuinig op zijn centen in tegenstelling tot zijn gulheid met kaarten. Hoe groffer hoe liever. Ik zie hem nog zitten aan de keukentafel met een zelfgemaakte houten bakje om zijn kaarten in te zetten. Door zijn lichamelijke beperking kon hij zijn kaarten niet in zijn hand houden. Op zijn favoriete Solex toerde hij trots rond in zijn specifieke *scheve* houding met een lange leren jas. Ome Bert was handig in klussen, tuinieren en heuven (verbouwen van groenten in de moestuin). Hij hielp moeder met het huishouden, sneed vlees met de snijmachine en kaas in plakjes, zette vaak koffie en kookte zijn eigen rijstepap in een blauw emaille steelpannetje.

Hij haalde rond zijn 50ste zijn rijbewijs en kreeg van het UWV een DAF (een Daffodil voor mij) in bruikleen vanwege zijn handicap. De DAF met automaat had een speciale handknop op het stuur en achterop het bordje "invaliden". Hier maakte hij wel eens misbruik van.

Hij was stronteigenwijs en nam gewoon voorrang met de mening dat het "invalidenbord" hem dit voorrangrecht gaf. Ook zijn zuinigheid kwam hier ter sprake. Eerst op het gras voeten vegen voordat de Daffodil op zondag richting Kruisherenkapel ging om de heilige mis bij te wonen. Hij kon heel zielig doen door zijn *schoffie*. Een vrouwtje had met deze arme man te doen en bood hem geld aan. Deze geefster moest eens weten dat ome Bert zuinig leefde en aardig wist "te potten".

Hij was gelovig en in 1959 ging hij op bedevaart naar Lourdes, nam deel aan het ziekentriduüm en bezocht de autozegeningen van Christoffel in Elsendorp. Niet van mijn netvlies te slaan is de veiligheidsspeld aan zijn hemd/borstrok met zijn rinkelende medailles. Als erfenis heb ik een medaille van Christoffel en van Bernadette, nu mijn beschermers in het huidige jachtige verkeer. Toch nog wat (bij)geloof van de familie meegekregen?

Wie herinnert zich ome Bert niet in zijn manchester broek met rode strepen (een oude PTT-broek) toerend op zijn Solex en later met het Dafje op weg naar zijn familie?

Een typische man, een tikkeltje eigenwijs, waar we veel over kunnen vertellen.

Tineke



De gebroeders aan het werk.

Ome Bert

Mijn herinneringen aan ome Bert gaan terug tot Mariaheide. Ik denk, dat ome Bert en oma Van Eck bij ons inwoonden toen ik geboren werd. Ik werd naar ome Bert vernoemd, maar, waarschijnlijk om verwarring te voorkomen, kreeg ik de naam Bart.

Ik zal toen een jaar of vier geweest zijn en sliep in de bedstee tussen de woonkamer en de kamer, waar oma en ome Bert woonden/sliepen. Mijn bedstee had namelijk deuren aan beide kanten. Ik zie ze daar nog allebei rondscharrelen. Verdere details heb ik niet.

Na onze verhuizing naar Elsendorp werden ze allebei gehuisvest bij tante Mien in Gemert. Hoe dat allemaal gepast heeft met zoveel mensen in dat kleine huisje is mij een raadsel.

Na de dood van oma kwam ome Bert weer bij ons wonen en ik kan me herinneren, dat ik dat een heel gezellig idee vond, ik weet eigenlijk niet waarom. Hij hoorde er voor mijn gevoel gewoon bij.

Speciaal voor hem werd op de grote zolder een kamertje getimmerd door aannemer Piet Buuts. Ome Bert moest dan wel via de opkamer, waar ik met onze Hans en onze Toon (die toen nog Tonny heette) sliep. De trap naar die zolder was heel stijl en het is een wonder, dat hij daar met zijn beperking nooit vanaf gedonderd is. Toen ome Bert verhuisde naar tante Marie, werd dit mijn kamer, die ik eerst deelde met onze Toon en daarna met onze Henk.

Ome Bert was een vogeltjesliefhebber, dat weten we allemaal. Het duurde dan ook niet lang of er stond een uitgebreide volière tegen het kippenhok aangebouwd. Het hout daarvoor had hij ergens voor een paar centen op de kop getikt en was zo hard, dat je er nauwelijks een spijker in kon slaan. Ze hadden dit samen gebouwd, onze pa en ome Bert. Zo werden wij als kind vertrouwd met parkieten, zebrevinken en vogeltjes, waarvan ik de naam niet meer weet.

Ome Bert was gewoon een onderdeel van ons gezin. Hij at mee en had ook afwasbeurten. Daar was hij niet blij mee, want zo vriendelijk en zachtvaardig als hij altijd was, zo chagrijnig werd hij bij het afwassen. Als je bij ome Bert moest afdrogen kreeg je steeds op je kop.

Ome Bert werkte bij de plantsoenendienst. Dagelijks vertrok hij op zijn Solex, gewapend met schop en schoffel, om het openbare Elsendorpse groen te verzorgen. Het was met name zijn taak om de ruimte om de jonge bomen open en onkruidvrij te houden. Je kwam ome Bert dan ook overal in het dorp tegen.

Omdat hij zo'n vogelliefhebber was, wist hij in de lente precies waar in het dorp vogels zaten te broeden. Zo wist hij van een nest sperwers, die op uitvliegen stonden. Daarvan bracht hij er twee mee naar huis, die waren voor ons, de kinderen. Onze pa timmerde er een hok voor en wij gingen dagelijks kikkers vangen als sperwervoedsel. Later werden dit dode kuikens uit het kippenhok van buurman Pietje Buuts. De beesten groeiden als kool en wij waren zo trots als een pauw op onze stoere vogels. Het halve dorp is komen kijken naar deze vervaarlijke dieren met hun priemende ogen, hun scherpe snavel en woeste klauwen, waarmee ze die dode kuikens verscheurden. Toen ze nagenoeg volwassen waren en bijna niet meer in hun kooi pasten, werden ze onder regie van ome Bert, vrijgelaten.

Op enig moment kregen Toon, Hans en ik een vishengel met een vistuig, ik heb geen idee, waar dat plan vandaan kwam. We gingen daarna regelmatig op onze fietsjes met aangebonden hengel en een doosje zelfgevangen pieren naar het defensiekanaal tussen Elsendorp en Oploo. We vingden zelden iets, maar hadden de grootste pret. Ook ome Bert werd aangestoken door het visvirus en hij kocht een vijfdelige hengel bij Pickwall in Gemert. Onze Toon had drie delen, Hans en ik slechts twee...

Omdat ik misschien het jongste was of de meest fanatieke, weet ik niet meer, maar ik ging vaak met ome Bert samen op de Solex naar 'het kanaaltje'. Ome Bert viste wel anders dan wij. Wij gooiden de hengel in en staken die vast in de walkant. Daarna gingen we rondstruinen en gingen zo af en toe eens kijken of we al beet hadden. Bij mij zat er een keer een klein snoekje aan van nog geen twintig centimeter. Een snoek, dat was wat! Sowieso ging alle visjes, hoe klein ook, mee naar huis en werden braaf door ons mam gebakken. Ome Bert viste, zoals het hoort, hij bleef op zijn hengel passen (en op die van ons). Tijdens dat rondstruinen aan de waterkant had ik iemand verderop een grote snoek zien vangen aan een 'blinkertje', een soort kunstaas, dat iemand aan zijn hengel had gebonden en waarmee hij op en neer liep langs de waterkant. Ik vertelde dit tegen ome Bert en die was helemaal enthousiast. Dat wilde hij ook, een grote snoek vangen. Hij wilde precies weten, hoe dat 'blinkertje' eruit zag en hoe je moest 'blinkeren'. De volgende keer, dat we gingen vissen, had hij een blinker met, jawel, een stalen onderlijntje, want snoeken hebben scherpe tanden! Dat was spannend!!

Aan de waterkant werd het tuig in elkaar gezet en daar sjouwde ome Bert met zijn vijfdelige hengel langs de waterkant op en neer. Nou weten we allemaal, hoe slecht ter been hij was, dus het was bewonderenswaardig hoe lang hij dit vol hield. Steeds werd een ander stuk van het kanaal afgevisd. En toen gebeurde het: een ijselijke gil. Ome Bert had beet. Het was een flink beest en nauwelijks te houden. Ome Bert moest lijn meegeven en dat kon alleen door zelf met de snoek mee te rennen. Nou hebben jullie waarschijnlijk ome Bert nooit zien rennen, maar, geloof me, dat was een wonderlijk tafereel. Het duurde dan ook niet lang of ome Bert moest opgeven. De snoek zag zijn kans schoon en trok het hele snoer aan gort. Weg dure blinker, weg stalen onderlijn. Maar ome Bert was razend enthousiast. "Hadde gezien, Bartje, hoe groot dat ie was?" "Ja, ome Bert, het was een joekel. De grootste, die ik ooit gezien heb" Ome Bert beschouwde deze bijna-vangst als het toppunt van zijn viscarrière en heeft daarna nooit meer gevisd...

Verder hangen mijn latere herinneringen aan ome Bert ook samen mijn zijn wel heel typische vervoermiddel, de aangepaste DAF. Ik weet niet meer, waar en wanneer hij zijn rijbewijs heeft gehaald, maar op een gegeven moment reed ome Bert, als enige van zijn generatie Van Ecken, rond in een heuse auto. Dat vind ik achteraf nog reuze knap, dat hij met zijn halfverlamde lijf dit heeft weten klaar te spelen. De knoppen voor de richtingaanwijzers zaten opzij in de deur en hij kon die bedienen met zijn elleboog. Hij kon ook maar één hand gebruiken om te sturen en dat deed hij met een knop op het stuur. Wij maakten daar als kwajongens natuurlijk wel grappen over, maar wij en ook onze vriendjes hadden toch maar alle respect voor die stoere ome Bert.

Zijn Solex schonk hij daarna aan ons, de kinderen, en wij gebruikten die om beurten als we weer eens helemaal achter op het land iets moesten plukken, rooien of wieden. We noemden de Solex 'onze Veldstomer'. Ik denk, dat onze Toon die naam bedacht heeft.

Uiteindelijk brak het moment aan, dat ome Bert ging verhuizen naar zijn volgende kosthuis: tante Marie in Uden. Gelukkig had hij die DAF en kwam hij nog vaak op bezoek. Dan had hij altijd iets lekkers bij zich en als je jarig was of met Sinterklaas, kreeg je geld. Dat was vaak een tientje. En ik weet nog, ik woonde al in Nijmegen, dat onze Henk mijn cadeautje van ome Bert kwam brengen. Ik maakte de envelop open en was teleurgesteld, er zat slechts een vijfje in, zo'n groen briefje. Maar, toen ik het eens goed bekeek, jee, duizend piek !!! Die ome Bert !! Het was meer een soort oom Dagobert. Alle neven en nichten hadden dit gekregen, begreep ik.

Toen ik hem daarna voor dit cadeau bedankte, vroeg ik hem, of hij niet beter dit geld aan zichzelf had kunnen besteden. Bijvoorbeeld voor een mooie reis of zoiets. "Ach Bartje", zei hij "das toch niks vur mij. Ik ben hier al blij genoeg met mijn vuggelkes".

En zo was ome Bert !!

Bart van ome Harrie





7 mei 2018, San Miguel, Azoren

paspoort

Geboren: 22 oktober 1921

Overleden: 13 november 1998

Gehuwd met Josine Broks

ome Toon

Een boer rijdt met tractor op het landweggetje op de Azoren om zijn gevulde melkbussen te vervoeren. Voor ons een tafereel, dat je in Nederland niet vaak ziet. Als kind zag ik vele melkbussen langs de weg staan als ik van school naar huis fietste. Ook gevulde flessen met mulkepap (karnemelkseppap) of yoghurt hoorde bij het straatbeeld. De opbrengst van de melk werd in een bruin envelopje binnen afgegeven.

Een beeld dat in de loop van mijn jeugd veranderde in een grote melktank op de boerderijen. Het was grappig dat tijdens mijn sollicitatiegesprek bij de zuivelgigant Campina (nu Friesland Campina) werd gevraagd of ik een boerendochter was. Dit kon ik beamen maar de herinnering aan 7 koeien, netjes vast gevonden in de stal met daarachter de grup (mestgoot) waren niet te vergelijken met het grote aantal koeien op de melkveebedrijven. Er werd thuis met de hand gemolken, er was nog geen melkmachine.

Ome Toon, de man van de melkfabriek heeft de veranderingen in de zuivel meegemaakt. Hij was de techneut op het roomfabriek Sint Lambertus in Veghel. Hij kwam veel bij de boeren en maakte dan niet alleen gebruik van zijn technische kennis maar ook van zijn handelsgeest. "Wat kost het?" was de vraag van de boer. "Oh, geef mij maar dat klokje, dat zo mooi op de schouw staat". Zo heeft hij veel antiek verzameld, een slim en gehaaid manneke. Er is mij verteld dat hij als klein manneke spelenderwijs in Mariaheide de wissel had verlegd zodat de tram tegen het pakhuis is gereden. Hij hield wel van grappen.

Hij verzamelde antiek en als je met de wisseling van het uur op bezoek was, hoorde je een symfonie aan klokslagen. Zijn ander hobby's waren schilderen en motorrijden en natuurlijk veel sleutelen in het schuurke aan de De Jonghstraat.

Moeder gaf ome Toon een klok om te maken. De klok werd gemaakt maar kwam terug met een andere slinger. Verpatst? We weten het niet. Hij hield wel van geintjes en het was een plaaggeest.

Ook een grap over het antieke kastje van ome Bert, erfenis van opoe. Ik had dit kastje van ome Bert gekregen en dit notenhouten kastje pronkte al jaren in mijn woonkamer. "Het kastje heeft ons Bertje mij beloofd" knipoogde ome Toon. Ik ben er niet ingetrapt en het kastje en het snoeptrommeltje van opoe pronken nu bij mijn jongste nichtje Marieke.

De familie Van Eck-Broks woonde in de De Jonghstraat te Veghel dicht bij het bushaltestation. Altijd gemakkelijk als je op de bus moest wachten en zin had in een kopje koffie of thee met een leuk praatje.

Op zijn bezoeken maakte hij een haastige indruk. Tijdens mijn werk bij Campina zei de oude directeur van de melkfabriek Veghel: "daar komt Van Eckske weer aan", als ik met een haastige stap en kleine stapjes op de gang liep.

Ome Toon, een goede prater, ondernemend, plagend, die het oudste mocht worden van het gezin Van Eck.

Tineke

Ons Pap Toon van Eck

Ons pap moest vroeger van opa voor kunstschilder gaan leren. Dat wilde hij niet en het werd de ambachtsschool in Den Bosch. Hij en Adriaan van Asseldonk fietsten elke dag van de Hei naar Den Bosch naar school. In de Hei zeiden ze daar gaan die lolnikkers weer. Niks werd, ze zijn geen boerenzoon.

Terwijl ze er veel meer voor moesten doen. Techniek en motoren waren alles voor ons pap. Hij repareerde van alles voor hun eigen, voor de buurt en de boeren. Landbouwmachines dorsmotoren etc. in het bakhuis. Als oom Harrie langs kwam met het paard gaf hij ooit uit baldadigheid extra gas geluid. Oom Harrie had het daar niet zo op. Deze was echt met hart en ziel boer. Streken en plagerijen zat er bij de familie van Eck wel een beetje in.

Toen ons pap een keer moest bij springen bij het melken duurde dit te lang. Hij molk de koeien maar half af en goot er water bij. Toen was het hommeles thuis. Evenals die keer toen bij zwaar onweer, wat gebruikelijk was, het weesgegroetje werd gebeden. Maar wie sloop weg naar het geutje op de stal: ons Toontje. Hij vond het fantastisch dat het onweer werd. Daar zat hij al lang op te wachten want hij had een eigen bliksemafleider gemaakt (Van aangebonden boonstaken met op het einde een schars (staal) bevestigd aan de hennenkooi). En hij wilde weten of het werkte. Nou en of, een enorme knal en de hele hennenkooi lag aan flarden met dode kippen. Proef half mislukt. Dat werd hem niet in dank afgenomen.

Ook repareerde hij de kerkklokken en was kind aan huis bij pastoor Sanders (een soort Don Camillo, zei hij altijd) voor het repareren op allerlei gebied van dingen en het autootje van de pastoor. Soms belde de pastoor op en vroeg of Toontje hem op kwam halen want de auto deed het niet meer. Als ons pap daar aankwam, bleek dat het autootje wel goed was maar de pastoor dronken was.

Een heel ander verhaal vertelde later ons mam: ons mam is voor het eerst dronken geworden bij de pastoor. Ze mocht mee naar de pastorie en ze hebben daar heel deftig gegeten. Janske, de huishoudster, zorgde daarvoor. Koentje, de kapelaan van Nistelrode, vroeg of ze wijn lustte. Ons mam had nog nooit wijn gehad en zei ja en werd dronken Toen ze met Toon thuiskwam in Schijndel werd oma Broks heel kwaad op ons pap. Deze zei dat dat door de pastoor was gekomen en *gij geleefd dat*, zei ze.

Bij een jubileum op de Hei net na de oorlog werd aan hem gevraagd of hij de Heise molen wilde schilderen op doek. Dit zou het cadeau worden voor de jubilaris. Aangezien doek na de oorlog schaars en onbetaalbaar was, zorgde Van der Wijst voor linnen zakken van de boerenbond. Deze werden los getorst en aan elkaar gemaakt door de zussen en buurtbewoners. Zo schilderde hij "De zwarte Dame " zoals de Heise molen werd genoemd. Schilderen en tekenen kon hij perfect en vooral natuurlijke huidskleur. Piet van Melis van het Pieter Breughelinstituut kwam vragen of hij daar niet les wilde geven maar daar voelde ons Toontje niet voor. Al die kakdametjes. Nou nee, geef mij maar techniek. Hij heeft wel het ontwerp gemaakt voor de melkdoppen van de zuivelfabriek St. Lambertus. Ook schilderde hij of tekende hij de snitzelbank, oom Harrie maakte daarbij altijd de verzen/rijmpjes. Op boterpapier tekende hij de melkwagentjes bijvoorbeeld Dorus. En dan zijn trots de auto De Ford.

Hij heeft wel eens met de buurvrouw Nieltje van Dinther, die schilderde ook en Cor Donkers (glas en lood) op de kunstmarkt in Veghel gestaan. Ons pap met een stoommachientje. Daarvoor kwam hij altijd bij Barten (fotografie en kunstbenodigdheden). Barten en hij waren altijd bezig met stoommachines evenals Bertus van 't Westeinde uit de Hei. Ook kwam hij bij Jantje de smid (van Osch) van de Hei.

In de oorlogstijd reed ons pap motor en bracht hij in het geheim met de burgermeester Eliens maalmolentjes afkomstig van Jan de Smid naar de boeren om brood te kunnen maken. Onlangs kwam ik het molentje tegen in het museum in Erp.

De vrijgeleide had hij van de burgermeester. Oom Bert deed iets met bonkaarten en ome Janus had vele Indiëgangers uit dienst weten te houden. Heel geheimzinnig en voorzichtig. Hij vertelde dat de Duitsers totaal geen verstand hadden van motoren. Hij reed met een Engelse motor zo door de controle. Hij vree toen met ons moeder in Schijndel en ging er met de motor of fiets naar toe, zoals die ene keer toen 2 Duitsers zijn Farad vorderde. Ons pap gaf die niet zonder meer af maar bood aan hen weg te brengen, ze moesten naar de Fliegerhorst in Schijndel. Dat was zwaar want hij had net van oma Broks een zij spek gekregen en verborgen onder zijn jas. Dus een hele trap met 2 officieren op zijn fiets en het spek. Ook kwam hij langs het spoor, langs de Hei hun huis. Toen hij aankwam in Volkel werd hij daar goed ontvangen. Het was er open bal, vertelde hij, er werd gefeest etc. maar hij zei dat hij moe was en dat hij wilde rusten. Hij was nog steeds doodsbenuwd dat ze de fiets en het spek zouden afpakken. Hij heeft die nacht geen oog dicht gedaan, bang voor aanvallen van de Engelsen etc.

De volgende ochtend mocht hij gaan en hij heeft nog iets gekregen.

Wat heeft hij verteld maar ik weet het niet meer.

Tijdens de oorlog ging hij in de buurt van de neergeschoten jagertjes de banden eraf halen, kompas eruit etc. De banden werden gebruikt voor de familie op de wagens. Ook maakte hij van de hulzen (van de Dikke Berta) windwijzers. Er hebben er verschillende op de boerderijen in de Hei gestaan.

Op de roomfabriek voelde hij zich als een vis in het water alleen hij ontving een heel klein loontje. Bovendien had mama een zwakke gezondheid (longklachten en achteraf bleek ernstig hartklachten), ze viel vaak van haar eigen af. Dr. Gloudemans zei dan: "moeder je bent zieker dan je kinderen, eigenlijk mag je niet werken". Dit had vroeger ook de dokter in het klooster in Eersel gezegd toen ze daar werkte in het opvanghuis voor kinderen. Als het echt niet ging, kwam tante Doortje of Tonia Verkuijlen helpen of Annie van der Steen. Mensen zagen dat vaak niet omdat ze er goed uitzag. Maar ik weet nog wel, dat we van De Jonghstraat naar de kerk stil moesten staan omdat ze dan bijna geen adem meer kreeg. Ze deed dan maar net of ze naar de etalage keek. Ook toen ze in Den Bosch werkte en van Schijndel daar naar toe moest met de fiets, sneed vaak haar adem af en moest er weer gerust worden. Zo heeft ze ook ons pap ontmoet als hij naar de ambachtsschool fietste. In het begin vond ze hem maar brutaal, hij bleef maar aanhouden dat ze meeging naar Schijndel. Ook was hij apart gekleed, vond ze, en hij droeg excentrieke schoenen.

Toen ze voor het eerst in de hei kwam, schrok ze. Heel de kamer zat vol kaarters etc. En ons mam was dat niet gewend, ze werd van top tot teen bekeken. Ze vond het daar ook ontzettend ouwerwets.

Oma Broks zei : "rauw maar goei, hartelijk volk en Mieke Jansen is een schat van een mens".

Ons mam vertelde wel eens dat klein omaatje zat te huilen (ik ben maar een eenvoudig boerenvrouwke) zei ze dan maar ik zou zo graag ook eens naar Den Haag gaan en dat onze Janus en de vrouw meer kwamen.

Ze had ook veel op met haar broer die in Schijndel woonde, ze smokkelde onder de schort wel iets mee voor hem.

Ons mam heeft heel lang bij broer Van Heeswijk gewerkt in Schijndel, die was met Betsie getrouwd. Betsie was een zus van tante Jet, een totaal ander type dan tante Jet.

Ze zei: er kwam wel eens zo'n brutale snoeshaan. De man van de zus van Betsie dook meteen in de keuken en zei Josientje wat heb je gekookt en begon meteen uit de pot te eten. Later bleek dit de oudste broer van ons pap te zijn. Betsie zei dan altijd: " Josine, hij is wel heel gewoon maar ons Jet heeft het een beetje hoog in het bolleke maar ja hij heeft ook een goeie hoge baan bij de regering. Broer van Heeswijk en ome Janus hebben veel gedaan voor de ondergrondse.

Na afloop van zijn werk verrichtte ons pap karwij bij de boeren in de omgeving, vaak heel vies werk, altijd laat en bijna niet betaald. Uitbetaling was vaak in nature, 9 eieren groenten vlees etc.). Weken kip eten totdat het je neus uitkwam en ons mam zei: "Toon ik heb liever geld, ik moet ook de huur betalen of ze lieten het op de lat zetten. Zoals die ene keer toen tante Tonia bij ons kwam en er iemand na een jaar kwam afrekenen.

Die zei: "ik wist niet dat het zoveel was". Tante Tonia antwoordde toen: "Mens dat heb je ervan als je het laat oplopen, je kan beter maar meteen afrekenen".

Tante Tonia had een bontjas, heel de Hei sprak erover. De vrouw van Harrie van Eck met een bontjas. De familie Van Eck, geen schoonheden, excentrieke maar vernuftige mensen evenals hartelijk en gastvrij maar heel arm met een zieke mens (opa).

Dat hoorde ik van de vader van een collega, die mij en zijn dochter een keer wegbracht naar een feest van kantoor en vroeg van wie ik er een was en vandaan kwam. Toen zei ik ons pap komt van de Hei en woonde op de boerderij van Toon en Marie Raaijmakers, daarna de familie Van Eck. Toen kwam hij met bovenstaande opmerking.

Dan die keer, dat er vanuit Den Haag oom Janus met collega naar De Hei kwam. Van tevoren heeft hij het naambordje (gevelsteen gekalkt en er de naam van Van Eck opgezet. Er circuleert nog een foto op de Hei ergens van rond. Zoiets gaat natuurlijk in de buurt niet ongezien voorbij.

Ook werd er vroeger grof gekaart. Moeke deed altijd mee, oom Harrie was het daar niet mee eens. Zwart Jantje (Verhoeven) en zijn broers hadden weleens ruzie, het ging over het geld. Ook in de oorlog beduvelde ze weleens de Engelsen met het ruilen van rum. Ook hadden ze inkwartiering van het leger. Voor lekkers en proviand schilderde en tekende ons pap portretten van hen.

Later kwam een van die mannen de heer Harrie Brouns op Kerstavond langs met Martina Hurkmans (de Mol) en nodigde hij ons uit naar Duitsland te komen waar hij woonde. Ook heeft hij steile wand gereden op de Udense kermis bij de firma Tops uit Utrecht, die na afloop ook zijn motor kocht voor een goed bedrag (Indian Scout). Je kon niet vallen, zei ons pap, als je maar een bepaalde snelheid houdt en het draadje niet raakt. Alleen had hij wel zijn broek nat, vertelde hij, toen de kermisgast zelf reed met losse handen en hij voor los op de tank zat.

Elke week naar tante Berta in Vught op de motor of met de fiets. Ons mam was altijd een beetje bang van tante Berta. Ons pap was voor tante Berta ons menneke en kon er alles van gedaan krijgen. Ik weet nog dat ze soms op bezoek kwam met een non erbij.

Ik herinner me nog dat ik altijd snoep kreeg en speelgoedbeestjes wat ze zelf maakte. Vroeger maakte ze heel veel kleren en ze kocht ooit een hele kraam stof op de markt en ging voor iedereen naaien. Dat kon ze heel goed.

Pap vertelde dat ze vroeger in de jeugd goed was maar dat ze de slaapziekte had gekregen en sindsdien geestelijk ziek was. Wel had ze een fantastisch geheugen, ze kon alles onthouden en bijvoorbeeld wat ze gelezen had, boeken en doodsprentjes van buiten opzeggen en herhalen. Ze was heel sterk en alleen opa Van Eck had er ontzag over.

Toen Heise mensen haar uitscholden *daar heb je de gek van Van Eck weer* had ze deze bijna gewurgd. Evenals de bakkersknecht van Van Bussel die tante Berta probeerde aan te randen. Maar ze had hem met kar en al in de sloot geduwd. Toen hij verhaal kwam halen bij opa vroeg opa wat er gebeurd was.

Tante Berta zei: "Hij begon aan mij te friemelen en papa je had gezegd dat dat niet mocht toen heb ik hem maar van me afgeduwd en in de sloot geduwd". "Goed gedaan", zei opa en tegen de knecht "u eruit en waag het niet weer". Hij heeft toen contact opgenomen met Van Bussel

Ook gingen we bijna elke week met de motor naar oom Harrie in de Peel, van tevoren langs het spijkerkapelleke en de Snurkers (motormannen), die in de bossen leefden. Tante Tonia zei altijd: "ome Toon wat doede daar toch". "Och" zei ons pap "rauw volk maar prima mensen".

Omdat tante Mien vaak ziek was en ze het niet breed hadden, had hij op Bossche markt sinaasappels gekocht en ze gegeven maar ome Jas zei dat kennen ons jong niet, dat krijgen ze niet. Daar was ons pap heel erg kwaad over en hij heeft er toen iets over gezegd. Oma Broks zei: "rauw maar goei, hartelijk volk".

Op donderdag kwam vaak heel vroeg ome Jas en Ties van Deursen uit de Peel, ook vaak nog Cor Donkers koffie drinken, boterham eten bij ons voordat ze naar Bossche Markt gingen. Cor Donkers ging dan lesgeven op het Pieter Breughelinstituut. Hij was een bekende glazenier kunstenaar. Ons pap had er de loodstaven van om glas in lood te maken. Dit heeft hij wel eens gedaan evenals ik. Maar besteedde toch liever tijd aan metaal en windwijzers. Zo hebben we samen voor Gerrit van tante Mien een windwijzer gemaakt, uitbeeldend zijn bedrijf. Ook heeft Gerrit voor zijn grammofoon het kistje getimmerd omdat het oude totaal vermeuteld was. Hier was hij mee in zijn nopjes. Deze grammofoon was van de kluizenaars in Mariaheide (Wijdeven). Hij zei: "de jongens van ons Mien hebben het ver geschopt. Een mooi familiebedrijf. Harde werkers. Dat hebben ze van de Van Ecken en het vernuftige. De handelsgeest, met name Theo en Jan, die hebben ze van ome Jas Raaijmakers" volgens hem. Met Jan had hij altijd graag te doen, recht voor zijn raap en een harde werker en gewoon.

Henk en Toon van oom Harrie waren favoriet vanwege de motoren en schilderen. En met Toon hebben we vele uitstapjes gemaakt. Ook heeft hij ons vaak naar Dr. Liu gebracht. Nadien naar uitstapjes, zoals die ene keer naar een wedstrijd van Henk in de buurt. Apetrots was ons pap en kreeg de medaille om die Henk verdiend had. Hij wilde mee naar zijn volgende wedstrijd in het buitenland. "Dat had onze Harrie moeten meemaken", zei hij dan. Ook deed Toon weleens laswerkzaamheden voor ons, voornamelijk metaal.

Als ome Janus en Ton kwamen en ze iets gingen maken, ik geloof voor een orgel, wat natuurlijk heel precisiewerk is. En in het schuurtje waren, had ons pap al een gat geboord. Voordat ze iets konden uitleggen, hoe nauwkeurig dat moest zijn. Nou, toen ging er garen van de klos. Verder was het altijd fijn dat ze kwamen. Ook die laatste keer voordat hij stierf en ome Janus aan het stunts was op het Bolkenplein met een fiets wat veel bekijks trok.

Groetjes Henny



Ome Toon, ofwel papa voor mij

Mijn vader, was een hele lieve, zorgzame, betrokken mens, een harde werker en iemand die altijd klaar stond voor een ander. Was er ergens in de familie of bij kennissen iets wat gemaakt moest worden, dan maakte hij dat.

Onze zondagen "vruuger" waren altijd familiebezoek of bezocht worden dagen, met de bus naar Uje naar de Rakt of met de bus naar Schijndel naar oma Broks. Op de motor naar d'n Elsendurp ging ons pap ook wel maar dan ging ons moeder nooit mee, die had niks met die'en motor, dus ons Henny of ik waren de gelukkige. Ik vond dat geweldig.

Het liefst ging die naar Uje om daar op zondags "kersen" te eten en te genieten van het in de Rakt te zijn. Behalve dat als t hondje weer 'ns aan zijn schoenen ging hangen. Merkwaardig feit dat daarna t hondje erg stil in n huukske zat.

Ons pap was de jongste van de van eck'en. Kattenkwaad, nee daar deed hij nie aan. Behalve dan de kiepekooi en de moffen op de hei.

Het verhaal is er dat hij op jonge leeftijd de kiepenkooi in Mariaheide door de bliksem in de lucht liet vliegen en daarna zelf 'n paar dagen voor zijn broers onvindbaar was, dat leek 'm slimmer om efkes uit de buurt te blijven.

En er was ook iets met een tram vol Moffen tijdens de oorlog, die plots van het spoor af vloog bij de Trambar.

Toen ik zo'n jungske was van 'n jaar of 14 kwamen de grote neven Toon en Bart zowat elke week langs. Bart had een motor met een gele benzinetank erop en volgens mij had dat ding een paars frame.

Neef Hans kwam ook soms langs op volgens mij een rode Kreidler met 'n grijze benzinetank erop.

Lang vervlogen herinneringen.

Ons vader vond dat prachtig, motors dat was zijn leven.

Ons vader was ook niet altijd een makkelijke, ik kan me herinneren dat er 'ns een bloedhete zomerdag was waarvan iedereen dacht, niks doen en niet teveel bewegen en wat bedacht ons vader. Die ging de zolder opruimen, alleen dat ging niet snel genoeg en een stoel kreeg hij maar niet rap genoeg door het zolderluik, toen brak hij die maar in 2 stukken.

Ons moeder heeft 'ns een keer per ongeluk een kartonnen doos bij het grofvuil gezet, ze dacht dat er troep in zat. Tot dat ons vader terugkwam van zijn werk en aan de slag wilde met het opknappen van een Harley en daar de eerste dag eerder gearriveerde benzinetank op wilde gaan bevestigen, alleen... waar is die verrekte doos gebleven...

Als klein jungske maakt ik 'ns mee dat ons vader ziek was, althans... ons moeder was een paar uur weg om weet ik veul wat te gaan doen en ons vader dacht... ik lig hier in bed mijne tijd te verdoen. Hij kreeg een geniale inval.... motorblok wat hij na moest kijken kon best wel in bed gebeuren, totdat ons moeder thuis kwam en dacht... wa is t stil boven... ooit witte gesteven lakens waren niet meer zo helder schoon als toen ze de deur uit ging...

Ik weet niet zeker, maar volgens mij heeft Toontje van Eck die avond niks te eten gekregen.

Nog 'n mooi verhaal wat waar gebeurd is, op 'n gegeven moment, ik was denk ik 'n jaar of 15 oud, ging ons pap in de schuur van allerlei ouw klokken een eigen model bouwen. Er werd gezaagd en geveild en geslepen en gelast en ..geverfd.. en toen...op 'n zaterdagavond moest er 'n gat geboord worden rechts langs de schouw en daar kwam een monsterlijk groot zwart ding te hangen met een paar zelf gegoten loden gewichten en mat zwart van kleur met allerlei vlekken erop. Dat was 'm dan.. het eigen iets klok ding. Groot en lelijk vond ik 'm...

Een paar dagen later kwam er 'n menneke van de Veghelse krant die via via gehoord had dat er 'n unieke klok ergens was opgedoken, 'n zeldzaam geval. Herkomst onbekend...

Stukske in de krant... en weer een paar dagen later stond er unne mens op de stoep, die had interesse in de klok, keek erin en zag dat het stokoude tandwielen in zaten... daar wilde hij wel 1000 gulden voor neerleggen.. en ja .. de vraag aan ons vader, waar hedde ge die klok gevonden...ons vader zijn antwoord: ik was ergens en toen lag ie daar.

Ooit is er in Veghel achter de straat waar we vroeger woonden een "archeologisch onderzoek" geweest en daar vonden ze op anderhalve meter diep "ouwe spullen" veel koper gerei en van alles en nog wat... zouden dit de Romeinen zijn geweest? Ik weet 't niet zeker, maar ik weet wel dat onze vader daar op die'e plek altijd 'n gat groef en daar koperen platen inknikkerde, zoutzuur eroverheen, fosfaat en allerlei andere inmiddels verboden troep en het dan een maand of 2 in de grond liet zitten en dan alles (niet altijd) eruit haalde en daar koperen ketels mee oplapte voor de "handel".

Romeinen of Toontje van Eck? Wie zal 't zeggen, ik vermoed het laatste.

Creatief was ie en schilderen deed hij graag, zelfs toen hij slechter begon te zien, klasse hoe hij het dan toch voor elkaar kreeg en ja, soms had n geschilder hondje 3 ogen of 'n dubbele stert.

Nog 'n typisch ding van ons pap... ons moeder mocht nooit de kouwe koffie weggooien... die dronk hij de volgende "mergen" wel rechtstreeks uit de tuit van de koffiepote.

Trots was ie op zijn riem die hij altijd aanhad als hij ging werken. Dat was wa... ik weet niet hoe hij daaraan kwam maar die had ie altijd om.

Evenals dat er in de keuken in 'n deuske 'n stapel "spitsmelkdoppen" lagen waar ons pap ooit 't fabrieksgebouw voor had getekend.

Tot slot dit, als ik als klén menneke op fabriek mocht spelen, dan was ie zo trots en moest ik altijd met 'm mee bij iedereen die er werkte langs om zijne trots te laten zien, zonne stamhouwer.

Waaghals was hij ook, op de spekgladde fabrieksvloer, stond 'n ladder, ons pap was nergens te bekennen, toen ik binnenkwam. Toen een van de mensen met wie ons vader werkte mij zag, wilde die me daar weg hebben. "Waar is ons pap?". "Uh jungske ga maar achter spelen bij de lege flessen".

Ja maar... en toen hoorde ik ons pap zijn stem, maar zag 'm niet.. uiteindelijk keek ik 'ns omhoog langs de ladder... niet één ladder, niet twee, niet drie maar iets meer, aan elkaar gebonden met ijzerdraad en daar ik denk ene meter 10 boven de grond was ons pap twee draadjes met lasdoppen aan elkaar aan t zetten.

Ook was papa met de kerst altijd aan 't overwerken, dan moest er "kittel gebikt" worden.

Toch heeft ie wel 'ns vrij gehad met kerst en toen moest er zo nodig op Kerstavond een antieke kast in elkaar gezet worden.

Ene geweldige lieve mens. Mijn vader, ik ben trots op hem.

Voor al toe hij ooit voor ons "Drika" en mij zelf een electrospeel in elkaar zette en bedacht hoe dat moest werken, het mooiste kadoo ooit, evenals de eigenhandig gemaakt gitaar van 'n sigarenkistje.

Ik wou dat ik 't nog had.

Ton



Enkele weetjes:

Het Hei's archief meldt: (uit De Heise Krant oktober 2013)

In feite was Harrie van Eck in 1953 de eerste Prins Carnaval in de Hei. In het café van Tinus Dobbelsteen (de latere Trambar) was een stel Heise jongens, waaronder Harrie van Eck, in 1953 vastenovund aan het vieren. Toen werd besloten dat er ook een Prins bijhoorde. Harrie van Eck werd gekozen. Hij trok zijn jas omgekeerd aan en was hiermee de eerste Prins Carnaval.

Uit bron: Henny van Eck

Mariaheide Familie van Eck

Mariaheide D77 (Kruisstraat)
de boerderij in de jaren vijftig aan de
toen nog onverharde weg.

In 1928 komt de familie van Antonius
(Toon) van Eck op de boerderij wonen.
Toon van Eck was getrouwd met Maria
(Mieke) Jansen en woonde aanvankelijk
in Nistelrode, waar zij elf kinderen
kregen. Bij hun komst naar Maria-Heide
waren inmiddels vier kinderen
overleden.



Voor de andere neven en nichten was het ome Ad. Voor ons gezin is het altijd ome Janus geweest. Mijn nuchtere moeder: vroeger heette hij Janus, dus nu ook nog.

Tineke

Ome Janus werd door familie ingeschakeld om "papierwerk" te doen. Dat ome Bert bij zijn verhuizing naar Uden werk kreeg bij de gemeente Uden, heeft hij te danken aan de bemiddeling van ome Janus.

Tineke

Als Ton (Den Haag) als kind bij ons bezoek kwam, kreeg hij een tuigje om, om hem in het gareel te houden op het vrije platteland.

Tineke

Ik zie oma Janus nog naar onze trouwerij komen met zijn onafscheidelijke aktetas.

Annie

De zussen Verkuijlen gingen graag op vakantie bij tante Mien en ome Jas in Handel.

Moeder noemde tante Mien altijd "Hofnar".

Tineke

Enkele sterke verhalen over ome Bert:

Wat zuinigheid betreft, met verjaardagen en Sinterklaas was er altijd een traktatie van ome Bert. Bij een Sintviering kregen we ieder 10 gulden. Zus Petra kreeg 2,50 minder omdat hij dit nog tegoed van haar had. Het bedrag werd met de jaren verhoogd omdat hij niet onder wilde doen voor huisgenoot Tijn. Daar waren wij goed mee. familie Verkuijlen

In de kast op zolder had ome Bert nieuw rode Brabantse zakdoeken liggen, die we graag met carnaval wilden. Hij leende deze niet graag uit en zei met een stalen gezicht "ik heb geen rode zakdoeken". familie Verkuijlen

Ome Bert was zuinig en bewaakte goed zijn centen. Om zijn erfgenamen minder successie te laten betalen, had hij een slimme oplossing. De erfgenamen hadden voor zijn overlijden al spaarboekjes op hun naam staan met geschonken bedragen (dit was bij de erfgenamen onbekend). Dus minder successie voor de erfgenamen en minder inkomstenbelasting voor hem zelf. Een gehaaide truc. familie Verkuijlen

Het testament is wel eens herzien. Eerst had ome Bert alleen de oudste zoon en dochter als erfgenamen benoemd. Gelukkig is dit testament veranderd. familie Verkuijlen

Ome Bert had al jaren voor zijn overlijden een brief klaar liggen met geld om missen te laten doen. (hij wist wel, dat het anders niet gebeurde). familie Verkuijlen

In het begin van zijn woonperiode in Uden werkte ome Bert bij de gemeente als plantsoenmedewerker. Hij kreeg blaren, dus het verwende Bertje wilde naar de dokter. "Niets ervan, je gaat gewoon werken, geen gesoelie in huis", waren de woorden van moeder. Deze woorden hebben kracht bijgezet en het doktersbezoek werd minder.

Bij ome Toon mocht ik als kind achter op de motor naar de directeur van de melkfabriek om mee een radio en pick-up te kopen. Hier had ik toch helemaal geen verstand van. Marietje.

Ome Toon was een natuurliefhebber en hij kende alle vogeltjes. Annie

Moeder was van vader in de rouw en 3 jaar later van haar zoontje Haske. Men droeg dan zwarte kleren. Door een buurmeisje werd moeder zwart moeke genoemd. Tineke

Jarenlang kwamen kinderen uit Amsterdam op vakantie om aan te sterken op het platteland. We waren al met velen maar moeders opmerking was: "wat maakt het uit als 2 mensen meer aan tafel zitten". Ze was loyaal. Tineke

Gerda, een van deze Amsterdamse kinderen vertelde mij jaren later het volgende: "ik mocht van jouw moeder een kip meenemen naar Amsterdam. Ik zag het helemaal voor me, een kip op het balkon in Amsterdam. Van oom Bert mocht ik een kip uitzoeken. Ik had een mooie kip uitgezocht maar tot mijn verbijstering hakte ome Bert de kop van de kip af en er ging een geslachte kip mee de bus in met sperzieboontjes, aardappelen en eieren." Tineke

Ome Harrie kwam elke donderdagavond op zijn Solex vanuit Elsendorp even koffie drinken bij ons thuis voor hij naar de gemeenteraadsvergadering ging. Mariet

Toen ome Bert in Gemert woonde had hij een grote vriend, ene Marinus Coppens, een markant figuur waar de dieren in huis rondliepen en als huisdier een varken dat aan een poot van zijn bed was vastgelegd. Bij ons thuis stond een apart koffie kopje in de kast voor als Marinus eens langskwam om met ome Bert te buurten. Mariet

Het snoeptrommeltje van opoe, gevuld met woorden



10 september 2018, Sicilië, Cesaro

Zittend onder een lindeboom op een bankje op het plein van het kleine dorpje. Het plein, waar de verhalen van de Sicilianen tot leven komen. Een dorp met smalle straatjes, de was drogend aan het balkon, kleurrijke bloembakken. Het sfeervolle straatbeeld, dat gevormd wordt door de bakkerij, slager en kruidenier en een kraam met groeten en fruit. Waar het Christusbeeld met open armen waakt over het dal, een Mariabeeld wordt omringd met bloemen en kaarsen. De kerktoeren, die wijst op 16.00 uur, het einde van de siësta. Het dorpje gaat weer leven, tijd om elkaar te ontmoeten en woorden uit te wisselen.

Cesaro, gelegen in de bergen van het Italiaanse eiland Sicilië laat ik mijn gedachten gaan over de verhaaltjes van moeder, ooms en tantes van de familie Van Eck. Ook jullie hebben herinneringen gedeeld over de levendige ooms Janus, Harrie, Bert en Toon, de zorgzame tante Mien, de statige tante Berta, mijn optimistische moeder en over de kleine opoe.

Van opoe kan ik me weinig herinneren, ik was 7 jaar toen zij op 81-jarige leeftijd stierf. Een klein vriendelijk vrouwke. Het typerende is dat zowel moeder als ome Bert enkele dagen voor hun overlijden vertelden, dat ik op hun moeder leek. Was het de vergelijking dat ik de laatste jaren voor hen zorgde met een opgeruimd karakter? Voor mij waren zij een goed voorbeeld, beiden niet klagend en terugkijkend op een mooi leven.

Alle ooms en tantes Van Eck heb ik leren kennen als eenvoudige, creatieve, fantasierijke, tevreden en sociale mensen. Niet bij de pakken neerzitten, doorgaan met het leven, dat veel te bieden heeft. Tevreden zijn met je kwaliteiten en capaciteiten, tevreden zijn met je karaktertrekken, gewoon tevreden zijn met jezelf.

Een zonnige groet van een tevreden Tineke.